rozsévač rozsievač

2

február/ únor
2020
ročník 89

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Není nic krásnějšího

Deti a my

Rozhovor

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč mít děti?

A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Ploďte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte si ji" (Gn 1, 28a).

Danielova generácia 2019

Danielova generácia je názov dvojdňového tábora pre cca 230 dobrovoľníkov, ktorý trvá dva dni pred tým, než sa začne samotné dobrovoľníctvo na ranči v Kráľovej Lehote. Pripraviť festival pre 6500 ľudí nie je jednoduché a postaviť ho na zelenej lúke už vôbec nie. Preto ak túžiš slúžiť, môžeš ísť na ranč ako dobrovoľník (ak máš 16 a viac rokov), môžeš zažiť nezabudnuteľný týždeň a spoznať ľudí, ktorých budeš možno stretávať len raz za rok práve na tejto čarovnej lúke Liptova. Nikdy som nebola na Campfeste ako účastník, zato ako dobrovoľník už štyrikrát. Každý ti povie, že dobrovoľníctvo je zážitok lepší ako festival samotný (to neznamená, že festival je zlý, ani náhodou, iba že dobrovoľníctvo je lepšie). Je to vlastne odvážny projekt. Organizátori Campfestu totiž pripravujú festival a zároveň robia samostatný tábor pre 200 mladých ľudí. Tábor v tábore. Nie je to len o tom, že prídeš a budeš pomáhať hrabať seno, nosiť drevo, predávať kávu v kaviarni či variť v kuchyni, stavať stany, upratovať areál, sprchy, záchody, že budeš liezť do toitoiky a čistiť ju, registrovať ľudí, pomáhať zabezpečovať chod stanov a programu, strážiť vstupné brány do areálu, spať v stane, vstávať skoro ráno, stáť rady na výdaj stravy, že zažiješ všetky ročné obdobia v rámci jedného týždňa a niekedy len počas jedného dňa. Je to hlavne o tom, že sa tam o teba duchovne postarajú. Požehnajú ti. Pomažú ťa. Dajú ti lásku a prijatie. Preto sa dobrovoľníctvo začína Danielovkou. Dôraz sa kladie na duchovné vystrojenie, práca prichádza až potom. Každý večer okrem dní, keď prebieha samotný Campfest, je duchovný program. Vždy máš fotky a video z dňa, ktoré budujú pocit spolupatričnosti, chvály a modlitby a slovo, ktoré sa k tebe snaží prehovoriť tak, aby zasiahlo tvoje srdce a ty si odišiel z Danielovky zmenený.

Podľa toho, aká je téma festivalu, je vždy ladený aj dobrovoľnícky program. Počas pracovných dní, ale aj počas Danielovej generácie máš skupinky s ľuďmi, ktorí s tebou slúžia v rovnakej službe. Ste tím a po celý Campfest pracujete spolu. Zdieľate sa a modlíte jeden za druhého, nechávate pôsobiť Ducha Svätého a dovoľujete mu, aby cez vás žehnal iným... kamarátite sa s vedúcimi, ktorí budú desať dní *ako* tvoji rodičia. Večer pred Campfestom ťa pomažú do služby a kladú na teba ruky a modlia sa za teba. Možno tomu spočiatku nebudeš dôverovať a nájdeš v tom krásu až neskôr, ako ja. A počas príprav areálu môžeš využiť poradenstvo, ktoré poskytujú ľudia obdarovaní Duchom, môžeš im porozprávať o tom, čo ťa trápi alebo s čím už nevieš nejaký čas pohnúť, a možno práve tam a vtedy nájdeš odpoveď, ktorú si už dlho hľadal. A ak si chlapec, o to lepšie, pretože miesta pre dievčatá sú obsadené hneď, zatiaľ čo chlapci chýbajú rok čo rok.

Ráchel Orvošová

Obsah

Danielova generácia 2019.....2
Proč mít děti?.....3
Rodina podle Božího srdce.....4
Prečo mať deti?
Deti a my.....5
Bůh dává
Prečo si sa rozhodla mať deti?.....6
Budeme mať šteniatko alebo bábätko?.....7
Děti kolem stolu
M4 – Školenie pre zakladajúce tímy zborov.....8
Znám tě jménem.....9
Není nic krásnějšího
Nepřekonatelný „problém".....10
Jsem ve stavu sebareflexe
Báť sa – pozitívny pohľad.....11
Zásluhy patří komu?
Vidíme jen náznak věcí!
Československá baptistická konvence v USA a Kanadě.....12
Časopisy.....13
Kolpoltéři
Predvolebná výzva.....14
Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.....15
„Z Božej milosti, nech sme ľudmi nádeje".....16
Otevřen nový sborový dům v Olomouci
Oplatilo sa byť v Litoměřiciach.....17
PARTNERI V NÁDEJI – päť rokov v službe.....18
Recenzia.....19
Redakční oznamy / inzerce
SLUŽBA – nám umožňuje... 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.
Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) +poštovné, prvopředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 2/2020: 10. 1. 2020
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Marie Horáčková

Proč mít děti?

Je nemožné spočítat, kolik lidí se dnes zamýšlí nad touto otázkou, ale první lidé na zemi – Adam a Eva, se jí pravděpodobně nezabývali. Prostě měli děti. Na položenou otázku se můžeme podívat třemi směry. Pohledem do historie, pohledem do dnešní doby, v níž žijeme, a pohledem do Bible.
V Bibli se poprvé setkáváme s lidmi v knize Genesis, hned v první kapitole, ve verších 27 – 31: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a přikázal jim: Ploďte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe. A Bůh věděl, že vše, co stvořil, je velmi dobré." Pán Bůh s námi od začátku počítal. Chtěl, abychom naplnili zemi a pracovali na ní. Zadal úkoly pro velké množství lidí. Eva rodila děti, i když kvůli svému hříchu musela při porodu trpět bolestmi. Rostlo pokolení za pokolením, uplynuly dva tisíce let a není jisté, kdy se lidé začali ptát – Proč mít děti, ale na jejich popud byly vynalezeny pilulky proti otěhotnění a další „pomůcky", aby se otěhotnění zabránilo. Lidé začali jednat podle svého soudu, přestali poslouchat Hospodina a další generace už o Hospodinu a Jeho přikázáních nic nevěděly. Zvykly si na nový způsob života – života bez Boha. Tím také ztratily Boží požehnání. Dnes se prosazuje svoboda ve všech směrech a otázka – Proč mít děti – se otáčí podle toho, jak se komu zlíbí. Někdo odmítá mít děti, protože by jim překážely v nastavené kariéře, někdo proto, že těhotenství „kazí ženě postavu",... jinému je přednější vlastní pohodlí, dalším z mnoha důvodů je strach. V Bibli však čteme, že **máme mít děti, aby vzdávaly Bohu chválu (Iz 38, 19).** Zde tedy nacházíme odpověď.

> ***„A Bůh jim požehnal a přikázal jim: Ploďte a množte se a naplňte zemi" (Gn 1, 28).***

Největším důvodem rození dětí je vést je od malička k Pánu Bohu, aby Mu vzdávaly chválu. Tak si to Pán Bůh přeje.
Během života se mohou vyskytnout různé důvody, proč tak nečinit, ale Pán Bůh nám v Ježíši Kristu zaslíbil, že se nemusíme bát, On bude s námi. Dodá nám odvahu, bude nám pomocí a bude nás podepírat pravicí své spravedlnosti (Iz 41, 10). Není náhoda, že jsme se narodili. Děti dává Pán Bůh a jsou pro nás Jeho darem. Na mnoha místech v Bibli jsou jmenováni otcové proroků, soudců, vůdců lidu. Kdyby se jejich otcové rozhodli, že děti mít nebudou, neměli bychom proroky, vůdce ani soudce. Abraham se modlil a jeho žena Sára mu porodila syna Izáka.

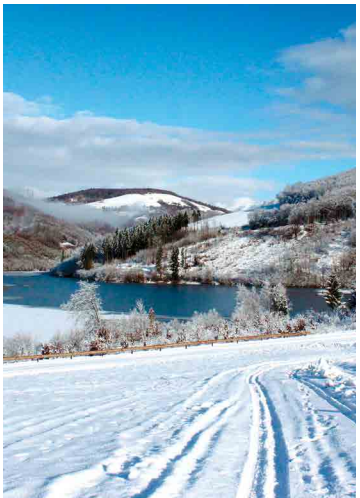

V knize Gn 21, 1 – 2 je napsáno: „Hospodin navštívil Sáru, jak řekl, a splnil jí, co slíbil. Sára otěhotněla a Abrahamovi, ačkoliv byl stár, porodila syna v čase, který mu Bůh předpověděl." Sára se neptala „Proč mít děti". Toužila po nich celý život a dočkala se naplnění. S dětmi Pán Bůh počítá, měli bychom s nimi počítat i my, protože Bůh s námi počítá.
Záleží na nás, zda přijmeme Boží nabídku a vložíme svůj život do Jeho rukou.

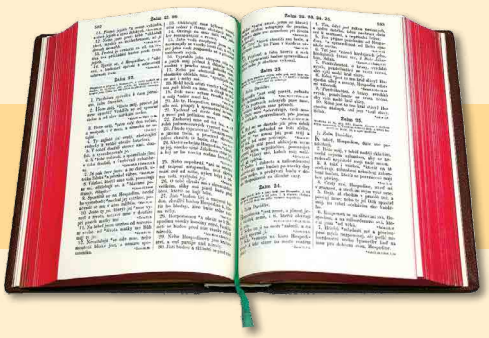

Rodina podle Božího srdce

Prečo mať deti?

Starozákonný text:

Boh ich požehnal a povedal im: „Ploďte sa a množte sa, naplňte zem a podmaňte si ju!“ (Gn 1, 28a)

Starozákonní text:

A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Ploďte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte si ji“ (Gn 1, 28a).

Novozákonný text:

(Ježiš povedal:) „A kto by prijal jedno takéto dieťa v mojom mene, mňa prijíma“ (Mt 18, 5).

Keď to Ježiš zbadal, rozhorčil sa a povedal im: „Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo“ (Mk 10, 14).

Novozákonní text:

(Ježíš jim řekl:) „A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne“ (Mt 18, 5).

Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží“ (Mk 10, 14).

„Ploďte sa a množte sa, a naplňte zem...“ To je jeden z prvých príkazov, ktoré sme my, ľudia dostali od nášho Stvoriteľa. Pane, vďaka Ti za požehnanie, ktoré dostávame cez naše deti. Cez rodičovstvo nás obrusuješ a pretváraš na svoj obraz. Veď Ty sám si príkladom láskavého a trpezlivého Otca. Ako rodičia už nežijeme len sami pre seba. Podriaďujeme svoj čas, energiu, záujmy, financie našim deťom. Nerobíme to z donútenia, ale preto, že svojich potomkov milujeme a chceme im dať to najlepšie. Tak ako dávaš to najlepšie aj Ty nám, láskavý Bože. Odpusti, Pane, keď nie sme pre svoje deti dobrým príkladom. Keď na ne nemáme čas, keď im dávame do rúk mobily, namiesto toho, aby sme s nimi strávili čas vonku na ihrisku, keď ich posielame do vedľajšej izby namiesto toho, aby sme sa s nimi zahrali novú spoločenskú hru, odpusti, keď ich odbijeme neláskavým tónom namiesto toho, aby sme im vysvetlili, čo od nich očakávame. Pane, len na chvíľu nám zveruješ našich synov a dcéry. Prosím, pomôž nám ukázať im, čo je v živote dôležité a na čom skutočne záleží. Pomôž nám ich vychovávať v duchu Tvojich právd, aby dokázali niesť Tvoje svetlo ďalším generáciám.

Chcem priviesť na svet dieťa? Má zmysel rodiť deti v tomto neistom svete, kde je toľko nebezpečenstva? Budem rodičom aj napriek tomu, že okolitý svet ma od toho odrádza?

Spolieham sa pri výchove detí na svoje schopnosti alebo viac dôverujem Božiemu vedeniu? Som trpezlivý? Dokážem sa s deťmi hrať a venovať im kus zo svojho voľného času? Kričím na deti a staviam svoju autoritu na silných rečiach? Som vďačný za svoje deti?

Modlím sa za budúcnosť svojich detí? Vediem svoje deti k Bohu alebo sa spolieham, že to urobí niekto iný? Vidia ma moje deti modliť sa a čítať si Božie slovo? Som pre svoje deti dobrým vzorom hodným nasledovania?

Viem, čo sa moje deti učia v škole a ako sa volajú ich kamaráti? Poznám ich obľúbené hudobné skupiny a viem, aké hry sa hrajú na počítači? Dôverujem svojim deťom a dôverujú ony mne?

Dokážem svoje deti v láske napomínať? Majú moje deti jasne stanovené hranice? Vedia moje deti rozlišovať dobré od zlého? Odovzdali už moje deti svoje životy Bohu?

Deti a my

Život patrí k najväčším tajomstvám vo vesmíre a poukazuje tým na veľkosť a múdrosť svojho Pôvodcu. Zároveň je zraniteľný, krehký a neraz môže aj predčasne vyhasnúť. Predsa je však veľkým zázrakom a vzácnym Božím darom. Keď sme očakávali nový život, mali sme pripravené dve mená – chlapčenské a dievčenské a túžili sme iba po jednom: aby bolo dieťa zdravé.

Dieťatko prinieslo do nášho života radosť, oživenie a nové povinnosti. Manželka chodila do zamestnania ráno a ja popoludní. Ja som malého Janka vozil v kočíku do jaslí a ona chodila popoludní po neho. Raz ho priniesla s hrčou na hlave. Keď som ho tam odovzdával, bývalo to s plačom. Jedného rána nariekal tak žalostne, že som sa rozhodol nejako to ukončiť. Vyriešili sme to tak, že manželka zostala doma. Pán Boh nám daroval aj druhého syna. Boli veľmi rozdielni. Jeden bol stále v pohybe, na toho bolo treba dávať veľký pozor. Druhý sa vedel aj sám v tichosti zamestnať. Ale spoločné mali napríklad to, že sa obaja už v detstve rozhodli pre Pána Ježiša. **Deti sú najotvorenejšou skupinou**. Čo sa im hovorí, tomu uveria. **Mať deti je aj náročné**. **Je to však jedinečná príležitosť zvýšiť si všeobecnú kvalifikáciu pre život.** Oproti zamestnancovi, ktorý si plní svoje pracovné povinnosti, rodičia potrebujú mnoho všestranných zručností a mnoho tvorivosti, pretože výchova detí a príprava mladej generácie patria k najnáročnejším úlohám v živote.

Na druhej strane deti sú úprimné a **býva s nimi aj veselo.** Raz mi prišlo na hodinu klavíra malé dievčatko. Keď som sa na ňu bližšie pozrel, opýtal som sa: „Viktorka, čo to máš na čele?" „Bola som u ocina v robote a tam som sa hrala s pečiatkami." **Deti majú tiež zvláštnu schopnosť spájať ľudí**. Keď sme v Základnej umeleckej škole (ZUŠ), kde som pracoval, pripravovali triedne koncerty, vedeli sme, že čím viac detí bude zapojených do programu, tým väčšia bude účasť, prídu nielen rodičia, ale aj ďalší príbuzní a blízki. **Jedno alebo dve deti dokážu pritiahnuť aj ďalšie.** V istom čase sa mi podarilo okolo dvoch detí vytvoriť celý detský hudobno-spevácky zbor. Tie deti časom vyrástli a z niektorých sú dnes páni učitelia a pani učiteľky. Naša generácia je na dôchodku, ale ZUŠ pokračuje ďalej, pretože ju vedie už táto mladá generácia. Z toho vidíme, že **deti sú aj našou budúcnosťou.** Ako ich pre život pripravíme, taká bude budúcnosť. Vo svojej triede, kde som vyučoval, som síce mal na nástenke aj známe **heslo, že „hudba je jazyk citov**", ale neuvedomoval som si do hĺbky, aký to má ďalekosiahly praktický význam pre každého z nás. **V hudbe je veľká sila,** schopná rýchlo meniť vnútro človeka, jeho pocity, myšlienky, a tým postupne aj postoje a správanie. Keďže už samotná hudba bez slov je jazykom, a to medzinárodným, svetovým, **nie je jedno, čo hovorí!** Súčasný odklon od Večnej pravdy k materializmu a zosvetšteniu je aj dielom hudby v službách Božieho nepriateľa satana. Ak reč hudby hovorí proti snahám a starostlivej výchove rodičov, môže to mať katastrofálne dôsledky, obzvlášť v období dospievania mládeže. Preto je potrebné naučiť sa tejto reči rozumieť. Nie je to ťažké a v hrubých obrysoch sa to môže naučiť každý. Stačí si položiť štyri otázky a hľadať na ne spoľahlivé odpovede. 1. Aká je melódia? Melódia totiž pôsobí na ducha človeka. 2. Ako pôsobí harmónia? Tá vplýva na dušu. 3. Ako pôsobí rytmus? Rytmus vplýva na telo. 4. Sú tieto tri zložky zdravo vyvážené medzi sebou a v súlade s textom piesne?

Deti majú tiež zvláštnu schopnosť spájať ľudí.

Život patrí k najväčším tajomstvám, výchova mladej generácie k najdôležitejším úlohám a hudba k najefektívnejším nástrojom na dosahovanie týchto dôležitých cieľov. Preto používajme tento nástroj viac a lepšie!

O tom, čo znamená lepšie, sa podľa mojich postrehov z praxe **môžeme všeličo poučiť,** pre zmenu **od našich najmenších detí zase my.**

Ľubomír Počai

Bůh dává

Téměř od samého počátku Bible můžeme vidět, že některé páry měly problémy s početím. Praotec Abraham se Sárou nemohli mít děti. Bůh k Abrahamu promluvil, že navzdory jejich vysokému věku, kdy oba již byli neplodní, budou mít se Sárou syna. Abraham Bohu uvěřil, roky se se Sárou „snažili", ale – nic. Sára nakonec „dala" Abrahamovi svoji otrokyni, aby měl dítě s ní, a zadařilo se – jenže jinak. A taková „nestandardní" řešení přinášejí problémy a hrozící rozpad vztahů... Ale Abraham se Sárou byli před Bohem upřímní, řešili to s Ním, a nakonec se svého vytouženého (a zaslíbeného) syna Izáka dočkali. Bůh je totiž věrný a nemůže lhát – když On něco za nějakých podmínek slíbí, svoji část vždy dodrží – je tedy na nás, co my uděláme s Jeho nabídkou pomoci a pozváním k Němu. Je zvláštní, že i jejich syn Izák si vzal Rebeku, velmi krásnou ženu, která však nemohla mít děti. Izák určitě od rodičů mnohokrát slýchal, jak to s jeho příchodem na svět bylo, že je Bohem zaslíbený a vymodlený syn, když to přirozeně nešlo (mimochodem – celý příběh najdete v První knize Mojžíšově zvané Genesis v Bibli v kapitolách 15–21). V té době rodiče nemohli odkládat děti k televizi ani zabavovat se na počítači, tak si spolu mnoho povídali.

Azylový dům pro matky s dětmi

A Izák tolikrát slyšel, že Bůh dává život, že Bůh dopřává děti, že to pro něj byla naprostá samozřejmost. Jak by o tom mohl pochybovat, když to byla samotná podstata Jeho existence?

Proto když zjistil, že Rebeka je neplodná, přišel k Bohu, pomodlil se – a bylo to vyřešeno ve třech verších: ***„Izákovi bylo čtyřicet let, když si vzal za ženu Rebeku... Izák prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin jeho prosby přijal, a jeho žena Rebeka otěhotněla. Děti se však začaly v jejím těle strkat" (Genesis 25, 20–22).*** Jaký posun poznání a víry a praxe během jedné generace – co pro jednu bylo téměř nemožné, pro druhou, která v tom poznání a víře v takto jednajícího Boha vyrostla, to je téměř hračka! A měli hned dvojčata.

Zdroj: Internet

Prečo si sa rozhodla mať deti?

Vyrastala som v normálnej ateistickej rodine ako tretia, najmladšia dcéra. V sedemnástich rokoch si ma Boh pritiahol k sebe a ja som Mu odovzdala svoj život. Začala som spoznávať nielen Pána Boha, ale aj svoju novú Božiu rodinu. Bratia a sestry nás s mojou sestrou pozývali na návštevy a ja som tak mohla vidieť, ako to vyzerá v kresťanských rodinách. Veľmi ma fascinovala ich otvorená domácnosť, živé rozhovory, smiech, hudba, hluk a celková dynamika vo viacdetných rodinách. A vtedy to prišlo. Zatúžila som mať aj ja takú veľkú rodinu. A keď som spoznala môjho manžela, ktorý je zo šiestich detí, obaja sme sa zhodli, že chceme veľkú rodinu.
No zo začiatku manželstva to tak vôbec nevyzeralo. Podľa niektorých doktorov sme vôbec nemali mať deti. Po siedmich rokoch modlitieb a preplakaných nociach sa nám narodila vytúžená dcéra. A potom sa to rozbehlo. Boh nám daroval päť detí.

Čo ti materstvo dalo a čo ti vzalo?

Vždy som túžila, ako asi každá žena, byť maminou, ktorá bude bezpodmienečne milovať svoje deti, bude im vytvárať bezpečné miesto pre ich všestranný rast. Miesto, kde ich potreby budú napĺňané. Chcela som byť maminou, ktorá sa s nimi bude hrať, tvoriť, čítať im knihy či hrať divadlo. Chcela som byť pri nich, keď ich niečo trápi, a učiť ich rozprávať sa s Bohom. No ako detičky pribúdali, postupne som zisťovala, že už nie som taká trpezlivá, láskavá, vždy ochotná počúvať... Nezvládala som to. Akokoľvek som sa snažila, čítala som rôzne knižky o výchove, bola som frustrovaná, že to nejde. Na povrch vyplávala moja pýcha, egoizmus, hnev, frustrácia zo seba samej, z detí... Pochopila som, že jedine s Bohom to zvládnem. Keď dovolím, aby premieňal moje srdce a odovzdám Mu aj túto oblasť svojho života. Som Bohu veľmi vďačná za túto lekciu pokory. Už nechcem byť supermamou, ktorá chce byť úžasná v každej oblasti života. Vytriezvela som. Chcem byť pokornou Božou dcérou.

Ako to ovplyvnilo tvoje manželstvo?

Môj manžel Ben je pre mňa veľkým darom. Je to Boží muž, ktorý mi je v mnohom oporou a pomocou. Keďže sme boli prvých sedem rokov bez detí, veľmi sme sa tešili na každé dieťa, ktoré nám Boh dal. Nikdy nezabudnem na to, ako Ben nádherne reagoval, zakaždým keď som mu povedala, že čakáme bábätko. Ľúbim naše deti a som veľmi vďačná, že nám ich Boh zveril. Ale chcem, aby vedeli, že ich tatinka ľúbim viac. Príchodom každého dieťaťa sme sa museli popasovať s fyzickou aj psychickou únavou. Už nebolo toľko času iba pre nás dvoch. Klamala by som, keby som tvrdila, že všetko bolo úžasné. Boli chvíle, keď som sa cítila nepochopená, nepotrebná, nemilovaná. Ako je možné, že môj manžel nevie, čo prežívam a čo potrebujem? Pochopila som, že mu o tom musím hovoriť. On si to nedomyslí. A ani ja si nedomyslím, čo potrebuje on. A tak sme sa učili viac komunikovať. Naše rozhovory sa predsa nemôžu krútiť iba okolo detí a domácnosti. Začali sme chodiť opäť na rande. Popri všetkých povinnostiach a aktivitách mávame čas iba pre seba, keď neriešime deti a chod rodiny.

Čo nachádzaš vo svojej rodine?

Možno to vyznie ako klišé, ale rodina je pre mňa dar. Nezaslúžený dar. Nie každý má to šťastie žiť v rodine, kde sa cíti milovaný a prijatý. V tej mojej sa učím od každého niečo iné. Môžem využívať svoje obdarovania, učím sa odpúšťať a prosiť o odpustenie. Vzácne sú pre mňa chvíle, keď sme všetci spolu a spievame chvály či sa modlíme. Keď sa spolu hráme spoločenské hry alebo sme spolu na výlete. Milujem tie chvíle, keď počujem detský alebo tínedžerský smiech. Do rodiny však patria aj naši rodičia a súrodenci so svojimi rodinami. Neviem si predstaviť, ako by vyzeral náš rodinný život bez ich láskavých usmernení, vytrvalých modlitieb či praktickej pomoci.

Myslíš si, že každá plodná žena v manželstve by mala mať deti?

Každá žena je iná. Má svoju minulosť, skúsenosti, obdarovania i svoje limity. Na jednej strane je žena silná a dokáže veľa, no na druhej je krehučká a potrebuje pomoc. Boh nám dal slobodnú vôľu. Dal nám slobodu v rozhodovaní. Myslím si, že pri tejto téme, ako i pri mnohých ďalších, je najdôležitejší postoj nášho srdca. Prečo chceme alebo nechceme deti? Bojíme sa? Nedôverujeme Bohu, že sa o nás postará? Alebo nás vedie egoizmus a my si chceme užívať a deti by nám len komplikovali život? Ľudí môžeme presviedčať o našich dobrých motívoch, ale iba Boh vidí do nášho srdca, vie o nás všetko. Pred Ním nič neutajíme. Myslím si, že by sme nemali vstupovať do svedomia ženám, ktoré nechcú mať deti. Mali by sme si ich s láskou vypočuť. Každá má svoj príbeh.
A až keď si získame ich dôveru, potom ich môžeme s láskou usmerňovať.

Myslíš si, že človeku patrí právo sa rozhodnúť, či deti bude mať alebo nie? Nie je to branie Božej vôle do vlastných rúk? Je ochrana pred počatím braním Božej vôle do vlastných rúk?

Toto je dosť zložitá téma, na ktorú nie je vhodné ponúkať skratkovité, heslovité odpovede. Aj tu je podľa mňa dôležitý postoj srdca. Prečo robím, čo robím? Aké sú moje motívy? Pri rozhodovaní, či a koľko detí mať, by mali manželia rozhodovať spolu a mali by v tom byť jednotní.

Mala by žena prijať aj postihnuté dieťa, napriek tomu, že ju lekári posielajú na potrat?

Boh je Pánom života a smrti. Právo rozhodovať o nich nezveril nám. Ak osobne poznáme Boha a aj zo skúseností vieme, že pre nás chce len to najlepšie, dôverujeme Mu, že bude pri nás aj v takýchto ťažkých chvíľach. Niektorým okolnostiam v našich životoch nerozumieme a možno im ani nikdy rozumieť nebudeme. V mojom druhom tehotenstve som mala veľmi zlé výsledky tripple testu. S veľkou pravdepodobnosťou sa nám mal narodiť syn s Downovým syndrómom. Keď som sa dozvedela túto správu, nebolo mi všetko jedno. Doktorke som však povedala, že si dieťatko chcem nechať. Navrhla mi amniocentézu, ale tú som tiež odmietla. Plakala som a prosila Boha, aby nám dal silu to zvládnuť. Boh sa zmiloval a narodil sa nám zdravý syn.

Myslíš si, že verš „Ploďte a množte sa" je aktuálny aj v 21. storočí, keď sa hlási zlý ekologický stav Zeme a ozývajú sa hlasy, že Zem je preplnená a existujú skupiny mladých ľudí, ktorí na základe toho konajú a usmerňujú napríklad aj svoju reprodukciu?

Verím, že Biblia je aktuálna aj v 21. storočí. Mandát stvorenia je v Novom zákone doplnený mandátom nového stvorenia: Choďte a čiňte učeníkov vo všetkých národoch... Našou úlohou je teda nielen napĺňať zem novými ľuďmi, ale robiť všetko preto, aby sa stali Božími deťmi, nasledovníkmi Krista. Myslím, že mať rodinu a viesť deti k poznaniu Boha a k odovzdaniu svojho života Kristovi je jeden z najlepších spôsobov, ako tieto Božie poverenia naplniť. Hodnotenie súčasného stavu planéty je veľmi ošemetná záležitosť a protichodné správy zapĺňajú sociálne siete rýchlejšie, než je človek schopný čítať. Žijeme v dobe nevídaného mieru a blahobytu. Nikdy sa ľudia na zemi nemali lepšie! Súhlasím, že každý z nás nesie časť zodpovednosti aj za globálne problémy. Myslím však, že Boh nás bude volať na zodpovednosť najmä za to, čo sme mohli ovplyvniť. Ak niekto cíti povolanie stať sa ministrom životného prostredia a nebude mať vlastné deti, je možné, že je to práve to, k čomu ho povolal Boh. Ja som takéto povolanie neprežila. Verím, že Božím zámerom pre mňa bolo, aby som mala deti. Vychovávala a viedla ich tak, aby svojím životom oslávili Boha a boli dobrým svedectvom pre svet.

Pýtala sa Ráchel Orvošová,
odpovedala Henika Uhrinová

Budeme mať šteniatko alebo bábätko?

Zdá sa vám nadpis tejto úvahy neadekvátny? Žiaľ, v dnešnej dobe si podobnú otázku kladie veľa mužov i žien. Hoci netrpíme hladom, biedou, nezúri okolo nás vojna, máme preplnené regály v obchodoch a patríme k tej bohatšej menšine planéty, mať deti je stále menej atraktívne. Okolitý svet vyhlasuje, že všetko sa nám má prispôsobiť, my sme stredom vesmíru, potrebujeme sa realizovať a napĺňať svoje vlastné túžby a ciele. A dieťa? To nám prevráti život hore nohami a my budeme musieť svoje vlastné JA posunúť na druhú koľaj… Mnohým mladým ľuďom 21. storočia to nevyhovuje.
Život si predsa treba užiť tu a teraz, a nie sa pre niekoho obetovať...
Mimochodom, veľmi nerada počúvam, keď niektorí rodičia vzdychajú, ako sa pre svoje deti obetovali a čo z toho majú. Slová obetovať sa a dieťa mi nejdú dokopy. Pre mňa osobne sú deti najväčším požehnaním, sú nezaslúženým darom od Boha a obdobie, ktoré som strávila „doma" so svojimi deťmi, bolo jedno z najkrajších. Áno, deti úplne zmenili štýl môjho života, ale určite to nebolo na škodu. Zrazu som už nebola len ja, ale boli sme my. Musela som sa naučiť prispôsobovať svoj čas a svoje potreby niekomu inému. Deti pomáhajú búrať hradby sebectva, nastavia vám zrkadlo a vy zrazu vidíte, akí naozaj ste. To, čo vám najviac prekáža na správaní vašich detí, je často odrazom vás samých.
Cez vzťah k deťom môžem viac spoznávať samotného Boha. Lepšie rozumiem tomu, že nevypočuje každú moju prosbu. On je môj rodič, vidí veci zo širšej perspektívy a vie, čo je pre mňa dobré. Podobne ako On, ani ja nevyhoviem každej žiadosti mojich detí. Pre ich dobro...
Uvedomujem si, ako veľmi Boha zarmucuje moja neposlušnosť, ako Ho bolí, keď si vykračujem po vlastnej ceste smerujúcej do problémov. Aj nás rodičov bolí, keď si deti zvolia nesprávny smer a nepočúvajú naše dobre mienené rady. O to viac sa za deti modlíme a čím sú staršie, tým naliehavejšie ich zverujeme do Božej starostlivosti. Božie slovo nám múdro radí: *„Vychovávaj chlapca na počiatku jeho cesty, tak sa ani v starobe neodchýli z nej"* (Príslovia 22, 6).
Potrebujeme deťom dávať dobrý základ, učiť ich správnym a zmysluplným hodnotám od najútlejšieho detstva. Ak však niečo nemáme my sami, nebudeme to schopní dať ani svojim deťom.
Deti nás veľmi pozorne sledujú. Keď sa naše slová a skutky rozchádzajú, v istom veku nám to deti dajú pocítiť. Cez deti nás Boh obrusuje, vychováva i napomína.
Deti robia náš život pestrejším a zaujímavejším, cez deti som spoznala mnoho nových ľudí, získala som skvelé priateľstvá, pustila som sa do vecí, o ktorých som v čase dospievania vôbec neuvažovala. Môj syn raz o mne na hodine angličtiny napísal: „My mum loves Christmas, orange colour and children." *(Moja mama miluje Vianoce, oranžovú farbu a deti.)* Presne ma vystihol, hoci mal vtedy len sedem rokov. Áno, milujem deti – svoje vlastné i tie ďalšie, ktoré mi Pán Boh posiela do života. Bez detí by bol môj život chudobný. Boh to vie, preto ma obohatil. Preto ak náhodou stojíte pred rozhodovaním, či mať alebo nemať deti, modlite sa a buďte odvážni. Nevyhovárajte sa a nehľadajte dôvody, prečo teraz ešte nie. Ak vám Pán Boh dá deti, dá vám aj schopnosť ich vychovávať. Jemu môžete dôverovať. S Bohom nie ste na výchovu detí sami. On dokáže napraviť aj to, čo sa vám možno nepodarí. Veď On je ten najlepší Otec a na rozdiel od nás nerobí chyby!

Miriam Kešjarová

Děti kolem stolu

Když jsem četl v Žalmu 128 větu: ... „tvoji synové... kolem tvého stolu...", vybavila se nám s manželkou řada situací, které si pamatujeme především díky fotografiím. Těch se za naše čtyřicetileté manželství nasbíralo velmi mnoho. Objekty k focení bývaly ve velké většině naše děti, často děti okolo stolu anebo i na stole. Po svatbě jsme měli malý obdelníkový stůl pro čtyři. Později větší kulatý asi pro šest osob, v posledních – asi 16 letech byl ještě jeden větší spolu s dalším menším. U rodinného stolu jsme jedli vše dobré, co manželka připravila. Na stole (protože to byla největší pracovní plocha v kuchyni) se také připravovalo jídlo včetně koláčů, buchet, narozeninových dortů, vánoček a vánočního cukroví. Žehlilo a skládalo se zde prádlo, oblékaly či přebalovaly se malé děti. U stolu v kuchyni se psaly úkoly do školy. Díky Bohu, že můžeme mít stůl. Některé rodiny nemají ani to... a hlavně že na něj máme dát co k jídlu. Díky Bohu za děti, které u něj mohly sedět – a stále sedávají. Buď ty, co jsou ještě doma, a nebo ty, které přijedou na návštěvu. Děti jsou dědictvím od Hospodina, jak čteme v Žalmu 127, 3. Slovo na cestu překládá, že jsou

darem od Hospodina. (Ne všechny rodiny mohou mít děti, a některé manželské páry je ani nechtějí.) A kdyby všichni rodiče četli Bibli a brali Boha vážně, tak by se všechny děti měly dobře, protože by pro rodiče byly DAREM a požehnáním, nikoli přítěží, překážkou a nebo ještě hůř – něčím cizím a nepřátelským. Nám dal Pán Bůh tu milost, že jsme mohli mít děti a bylo jich víc. Moje manželka totiž vždy milovala děti a když byla ještě svobodná, říkala, že kdyby se v životě nevdala, vzala by si nějaké dítě, které

nikdo nechce... třeba z dětského domova. A tak si přála mít více dětí... Já si myslel, že jich tak moc být nemusí. Když jsme měli tři, myslel jsem, že v tomto směru máme splněná přání, prostě že to už stačí. Nakonec byly ještě dvě. Ale s každým dalším dítětem přišla nová radost a požehnání do naší rodiny, a také i nové starosti. Dívali jsme se, jak rostou, jak se rozvíjejí, jak drží pohromadě, když je dobře i když přijde problém, a z toho jsme se radovali. To byla jedna kapitola našeho rodinného života.
A o tom, jak to bylo dál, si budeme povídat v Rozsévači č. 9/2020.

Mirek Jersák

M4 - Školenie pre zakladajúce tímy zborov

Skoro ráno na začiatku októbra vyštartovali dve nenápadné autá z Revúcej na niekoľkohodinovú cestu do Vranova pri Brne. Náš tím sa vybral na posledné stretnutie tímov M4. Predstava, že dovolenkový deň sa začína o piatej ráno, pokračuje šesťhodinovým tlačením sa na zadnom sedadle auta a potom víkendom preplneným vyučovaním, je výzvou aj pre nás. V našom tíme sa však učíme, že poslušnosť si vyžaduje obeť.
S nádejou, že tento čas bude môcť byť prínosom pre nás a pre ľudí v našom okolí, sa unavení vyberáme na cestu.
Témou posledného stretnutia M4 je multiplikácia. Téma, ktorá pri začiatkoch tejto práce pôsobí veľmi abstraktne. Základom je uvedomiť si, že našou úlohou je pozývať ľudí stať sa učeníkmi, ktorí budú získavať ďalších učeníkov. Že obrátením človeka sa práca nekončí, ale začína. Sme pozvaní premýšľať o tom, kde chceme byť o päť rokov, ako chceme, aby náš cirkevný zbor vyzeral. Dozvedáme sa, že už teraz vytvárame kultúru zboru, že práve teraz získavame našu DNA.

V našom tíme má každý osobného mentora. Človeka, ktorý sa môže spýtať čokoľvek ohľadom čohokoľvek. Ktorému je umožnené nahliadať do tajných komnát nášho života, ktorý má právo nám do života hovoriť. Častokrát to nie je príjemné. Tak ako svaly potrebujú pre rast disciplínu, pravidelnosť a odhodlanie, tak je to aj pri duchovnom raste.
Rásť bez disciplíny nie je možné. Naším cieľom je, aby každý člen tímu mal mentora a sám mentoroval.
Aby každý mal niekoho, komu sa venuje, koho privádza bližšie k Bohu. Je to náročné, vyžaduje si to dobré spravovanie času a správnu hierarchiu priorít. Častokrát sa to nedarí, ale chceme sa to učiť.
Získavať učeníkov, ktorí budú získavať učeníkov, nie je úloha alebo projekt, ale životný štýl. Zahŕňa to myslieť na svojho zverenca pri práci, pri oddychu a voľnom čase. Iniciovať stretnutia, byť citlivý, hovoriť o svojich chybách, byť príkladom. Pozývanie ľudí do služby a odovzdávanie štafety viery u nás prechádza štyrmi fázami.
1. Ja to robím, ty sa pozeraj.
2. Ja to robím, ty mi pomáhaj.
3. Ty to robíš a ja ti pomáham.
4. Ty to robíš a ja sa pozerám.

Týmito štyrmi krokmi sa snažíme svojich učeníkov viesť k samostatnosti. Vyžaduje si to množstvo spoločného času, mnoho obety a autenticity.
Prvý večer, v piatok, spievame chvály a modlíme sa jeden za druhého. Sme unavení z cesty, po programe a pár rozhovoroch ledva trafíme do postele. Na druhé ráno začíname zostra. Rôzni rečníci hovoria o svojich začiatkoch a na grafoch a prezentáciách ukazujú, kde sa v začiatkoch zakladania zboru robia chyby. Jedna z nich je, že zabúdame, že Boh pracuje skrze generácie. Všetci by sme chceli vidieť výsledky hneď. Pripomíname si, že sme len ceruzkou v Božích rukách. Že ak nás povolal do práce On, On je aj zodpovedný za úspech. Našou časťou je vernosť, Božou výsledok.

Zároveň však chceme robiť svoju časť čo najlepšie. Boh môže nakresliť rovnú čiaru krivou ceruzkou, ale my chceme byť rovnými a ostrými ceruzkami. Na seminároch rozprávame o svojich minulých plánoch a o tom, ako sa ich podarilo naplniť.
Je vidieť, že niektoré tímy zažívajú krízy, iné sú ešte stále plné nadšenia. Niektoré tímy si netrúfam odhadnúť.
Náš revúcky tím už tradične patrí medzi najväčšie. Hoci sa v meste cítime byť často nepochopení, na tomto stretnutí nám ostatní dávajú najavo, že sme pre nich inšpiráciou. Sme mladý tím, nemáme skúsenosti, ale cítiť z nás energiu a nadšenie. Sme pestrí v obdarovaniach, a to je našou silou.
V sobotu poobede po celodenných prednáškach tímy prezentujú svoje akčné plány – zoznam svojich potrieb a plánov na nasledujúce obdobie. Tímy dbajú na to, aby pri každom pláne bol dátum a čas, ako aj meno človeka zodpovedného za jeho splnenie. Učíme sa nemať nemerateľné sny, ktoré znejú zbožne, ale sú nedosiahnuteľné. Učíme sa brať zodpovednosť za oblasti nám zverené. Tímy sa navzájom inšpirujú a zdieľajú svoje nápady. Hovoria, čo vyskúšali, čo fungovalo a čo nie. Neexistuje žiadna rivalita. Všetci chceme, aby sa tým druhým darilo. Máme takmer dojem, že úspech iného tímu je aj naším úspechom. Po prezentovaní nášho plánu sa okolo nás zhromažďujú ostatné tímy a žehnajú nám. Balíme si veci, objímame sa a lúčime s ostatnými. Kývame si z auta a zovretými dlaňami ukazujeme, že sme v tom spolu, že nič nás neodlúči od lásky Kristovej...

V aute po ceste domov niektorí zaspávajú od únavy. Ostatní v tichu spracúvame prednášky, dojmy, tváre... Pripomíname si, že ľudia v Revúcej, ktorí sa nezaujímajú o Boha, získavajú pohľad na Neho podľa toho, akí sme my. Že naše správanie môže umožniť niekomu urobiť ďalší krok k Bohu. Že podľa toho, akí sme my, oni posudzujú Jeho.
Cez rôzne testy a rozhovory sme zistili silné stránky nášho tímu. Vidíme, kde sú naše oblasti rozvoja. Hoci mestá, v ktorých prácu tímy na M4 rozbiehajú, sa od seba veľmi líšia, sú malé alebo veľké, hoci tímy, ktoré sa tu stretávajú, sú veľmi rôzne, hoci problémy, s ktorými zápasíme, sú odlišné, spája nás rovnaký príbeh.
Práve to je tá vzácna vec na M4. Na jednom mieste sa stretnú tímy z Česka a Slovenska, ktoré žijú podobné príbehy. Všetci zažívame odmietnutie, všetci poznáme strach, že to nevyjde, všetci bojujeme s pochybnosťami a malou vierou a všetci sa tešíme z drobných úspechov.
A práve to robí z tohto miesta niečo výnimočné. Vzťahy na M4 akoby prirodzene rastú raketovým tempom. Po pár vetách s neznámym človekom som sa cítil, že sme na rovnakej lodi. V niektorých skupinkách bolo vidno plač a následné modlitby. Miesto bolo plné povzbudení, smiechu a očakávania. Spájalo nás toho tak veľa. Najviac viera, že Boh má s naším životom plán. Že Boh nepovoláva schopných, ale uschopňuje povolaných.
Pozerám sa von z okna na vzdialené Brno a predstavujem si, koľko schopných ľudí v ňom žije.
A uvedomujem si, že Boh hľadá ochotných. Že desať Billy Grahamov by nestačilo, ak by neboli ochotní.
Boh hľadá ľudí, ktorí Mu po-vedia „áno" na Jeho plán. Z histórie vieme, že sú to často práve tí, ktorých by sme si inak nevšimli. Vidíme to v Biblii aj v histórii a pripomenul som si to aj na stretnutí M4: *Boh si s obľubou vyberá tých najslabších.*

Richard Nagypál

Znám tě jménem

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Znám tě jménem a znal jsem tě dávno předtím, než ses narodila. Tvé jméno mám vyryté ve své dlani a miluji tě. Tato slova lásky mi Pán Bůh věnoval jako zásnubní dar. A já mu k tomu ve svých devatenácti letech řekla ano.

Toužila jsem po Bohu už dávno a On ke mně mluvil už v útlém dětství. Když mi v roce 1987 byly čtyři roky, šla jsem se svými velmi mladými rodiči (násilnickým otcem a podrobující se maminkou) městem. Potkali nás nějací lidé, co nabízeli barevné letáčky. Dva jsem si směla vzít. Na jednom z nich byla vyobrazena autonehoda. Dítě, matka i otec stoupali do nebe, kde se klenula barevná duha a čekal tam Bůh. Tento obrázek jsem si často prohlížela doma na podlaze, zřejmě mi dělal dobře, asi mi přinášel útěchu a bezpečí. Bůh sám tam se mnou byl.

Když jsem povyrostla, pocit bezpečí vystřídal pohled na katolického kněze kráčejícího přes náměstí nebo jen pouhá existence katolické fary - viditelné znamení, že uvnitř přebývá Bůh - pomoc v nouzi. Nikdy jsem tohoto přístřeší nevyužila, ale dodnes mám mezi bratry katolíky věrné a dobré přátele...

V době gymnaziálních studií jsem se směla stýkat s husitským knězem, který mi o Kristu neřekl ani slovo, zato mi byl trpělivě naslouchající vrbou a partnerem v literárních diskusích, a na gymnáziu jsem chodila do semináře starých textů. A co druzí četli jako rocková skupina Genesis, já zatoužila po čtení jedné z knih Bible, kterou jsem nemohla sehnat. Místo ní jsem získala Exupéryho Citadelu, již jsem nikdy nedočetla, protože mne nebyla s to naplnit. A čas plynul a přišla vysoká škola a obrovská samota. Opuštěnost se přidružila k pocitu zoufalství z neutěšené domácí situace, k pocitu nenávisti otcovské autority. A pak přišlo ono zásnubní slovo, neboť mi můj budoucí manžel na kolejích svědčil o tom, že Bůh není ani myšlenka, ani konstrukt, nýbrž On je živý Pán a Stvořitel všeho. A když jsem z těch kolejí odcházela na ty svoje, věděla jsem, že můj vztah s Bohem je navázán už navždy. Zůstávám věrná svému „ano" Božímu majestátu a toužím po tom, aby si mne On proměňoval - jsem mu tady k dispozici s těmi dary, které mi dal a které nechci zakopat hluboko pod zem, ale chci je používat, abych čas od času žasla, jak je On rozmnožuje a cídí. Jsem šťastná, že mohu Pánu sloužit.

V lednu 2017 jsem dostala nabídku spolupracovat s TWR na živě vysílaném monologickém pořadu Noční můry. Myslím, že jsem do hodiny na tento email odpověděla svým „ano" a záhy se sešla s redaktorkou tohoto pořadu Lídou Hojkovou. Začala jsem se učit nové věci. Především se spoléhat na Pána Ježíše, že On bude ve vysílání se mnou, že je to celé Jeho věc a že On má tu moc mi dát správná slova do úst - pokud Jej k tomu pustím a neochrnu hrůzou z vlastní nedostatečnosti. Díky Rádiu 7 jsem objevila nový rozměr služby Bohu a lidem - ukazovat na Něj - mluvit o Jeho skutcích. A protože dnes již spolupracuji na jiném pořadu, dialogické Rozmarýně, těší mne, pokud mohu hosta svým tázáním se doprovodit k jeho vlastní zkušenosti s Božím jednáním v jeho životě. Příběhy Božího lidu nemohou být z podstaty věci „obyčejné", neboť se do nich otiskuje Ježíšova probodená dlaň a tato dlaň má moc život člověka proměnit v tak krásnou perlu, jak moc si člověk dovolí nechat se obrušovat a milovat svým Spasitelem.

Jsem Pánu vděčná, že mne ochránil v první polovině mého dosavadního života a že mne používá k aktivní službě - a využívá všeho, co jsem se v životě naučila, nebo prožila - všeho.

Kateřina Vávrová

Není nic krásnějšího

„Ploďte a množte se..." (Gn 1, 28).

Do mé původní rodiny jsme se narodily tři děti. Jsem z nich nejstarší. Za dva roky po mém narození přišel do naší rodiny můj bratr Miloš a po dvou letech Zdeněk. Milošovu přítomnost jako miminka si nepamatuji, byla jsem příliš malá a navíc mne tehdy hlídala babička. Ale příchod nejmladšího bratra jsem už dobře vnímala a prožívala jsem všechno velmi radostně. Když pak maličký seděl mamce na klíně, těšila jsem se, že si s ním budu hrát a vozit jej v kočárku. Měl totiž krásné bloňďaté kudrnaté vlásky a vypadal jako panenka. Měli jsme u domu velkou ovocnou zahradu s malým bazénkem – v něm měl tatínek vodu na zalévání zahrady. Dnes mi připadá maličký, ale my jsme jej tehdy viděli jako velký bazén. Na ten vzpomínám nejvíc. Když jsme povyrostli, rádi jsme si na zahradě hráli. Šplhali jsme po stromech, koupali se v bazénku, pozorovali vodoměrky, chodili na maliny a na rybíz. Prožili jsme spolu krásný čas, který mi z paměti jen tak nevymizí. Nedovedla jsem si představit, že bych vyrůstala sama, bez sourozenců, a tak jsem si předsevzala, že až budu velká, budu mít hodně dětí. Podařily se mi jen čtyři, a to i s nejmladší dcerou, kterou jsme si s manželem vzali do výchovy později. Ale říká mi „mamko" a to mne hřeje u srdce. Nikdy mě nenapadlo, ptát se, proč mít děti. Brala jsem jako samozřejmost, že až se vdám, budu mít děti – a víc dětí, než jen jedno, aby si mohly spolu hrát. Je pravda, že dnes mají mladí lidé díky internetu víc informací a také víc „strašáků". To znamená víc negativních zpráv o tom, co všechno se může stát nebo se i stalo. Mnohým je také přednější osobní pohodlí víc, než se starat o děti – učit je, vychovávat, uklízet hračky, chystat jídlo, kupovat nebo šít na ně oblečení, hledat s nimi vhodnou školu. Další důvod, o kterém jsem slyšela, je, že si mladí pořídí byt s drahým zařízením a nechtějí, aby jim je děti ničily. Někteří pak možná tohoto rozhodnutí ve stáří litují. Ale to už bývá pozdě. Jisté je, že Pán Bůh nám – lidem – dal příkaz: „Ploďte a množte se" a ten dosud nezrušil. Platí dodnes. Ať si říká, kdo chce, co chce, není nic krásnějšího, než držet v rukou maličké voňavé děťátko a těšit se na život s ním. I když ten život nemusí vždy vyjít podle našich představ.

Ale Pán Bůh má s každým z nás dokonalý a nejlepší plán.

Marie Horáčková

Nepřekonatelný „problém“

Jistě to také znáte - naše děti se rozhodují na podkladě nějakého impulzu.
Okamžitě se pro danou věc nadchnou, proto se také všechno musí řešit hned a velmi rychle. Když přiběhnou, tak se usměji a říkám: „Ano, už včera bylo pozdě!“
Stačí jeden telefonát od kamarádky a je to. „Mami, tohle bych chtěla, můžu?“ Je to na nás rodičích, vždy věc zvážit a napomoci ke správnému rozhodnutí. „Ano, můžeš, je to dobrá věc a v bezpečném prostředí.“
Jsou prázdniny a na městském dětském táboře jim odřekla jedna vedoucí. Proto potřebují k dětem někoho dalšího. Myslím, že pro naši dceru to bude dobré, starat se a mít zodpovědnost. Určitě to zvládne, má také letos vystudovanou střední školu.
Mnohé teorie, jak pracovat s různými lidmi, zná, je v tom šikovná a praxe jí jenom prospěje. Nastává však pro ni nepřekonatelný problém, s kterým za mnou přichází. „Mami, mám všechno připravené, jenom mi schází nějaké bílé tričko na batikování, to už nyní narychlo neseženu!“ Dívám se na ni, jak si neumí poradit, neví jak. Své možnosti vyčerpala... Přichází za mnou s nadějí tak, jak jenom dítě může přijít za svou matkou.
V této chvíli od ní cítím velkou důvěru v mou pomoc a my rodiče máme dar k řešení. Děti to vědí, a proto jsou upřímné a plné očekávání. Také si vzpomínám, že jsem své problémy takto řešila. S rodiči je to nejlepší a opravdu vyzkoušené.
Malinko zapřemýšlím a už vím, nedávno jsem dělala ve skříních pořádek. Některé věci jsem darovala potřebným, ale asi tři bílá trička jsem schovala. Nikdo je tenkrát nechtěl. Když jsem se ptala, řekli mi – bílé? A k čemu? Byla prostě nepotřebná!
V této chvíli však nastává změna. Toto nepotřebné tričko se v okamžiku stává „Pokladem“! Tolik ho potřebovala ... moc si přála s dětmi také tvořit. S radostí a uspokojením si odnáší bílé tričko. Zdá se vám, že vše dobře skončilo? Možná to tak vypadá, ale ne. V tuto chvíli to teprve začíná. Odjela na tábor, radostně mi telefonovala a vyprávěla, co všechno s dětmi dělá. Když se vrátila a uviděla jsem ji, byla plná radosti a štěstí. Na sobě měla batikované tričko, které ji velmi slušelo. Batika se jí moc povedla, barevné skvrny tvořily nějaké rozmazané květy. Tričko bylo k nepoznání. Nikdo by nepředpokládal, že bylo dříve bílé. Také mne vedla tato proměna k zamyšlení, jak jednoduše se může něco změnit! Někdy je to radostné, když je to k dobrému, ale bývá to i obráceně. Také naše vlastní problémy bychom rádi změnili. A i když jsme dospělí, neumíme si s nimi sami poradit. Také potřebujeme pomoc! Jsou zde naše rodinné vztahy, zdravotní anebo finanční problémy.
V Žalmu 121 čteme: „Odkud mi přijde pomoc?“ Odpověď zní dále: „Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.“ Můžeme si být jisti, že On nás nejlépe zná. Také Ježíš říká: „Pojďte ke mně všichni.“ Je to pozvání k pomoci... Využijeme ji k naší proměně? To „tričko“ našeho života bude k nepoznání! Potřebujeme Ježíše? Zdá se nám, že to je „Někdo“, koho vůbec nepotřebujeme? K čemu by mi „Ježíš“ mohl být? Dluhy za nás asi nezaplatí. Ale opak je pravdou! S Ním je vše řešitelné! On dává lásku a úctu do vztahu tam, kde už nebyla. On dává moudrost a pomoc v potřebách našeho života. On o nás ví, když jsme nemocní. On je tou dobrou a tak potřebnou pomocí pro náš život.

Dana Jersáková

Plastika: Juraj Hovorka

Jsem ve stavu sebereflexe

Posledních několik týdnů nebo i měsíců prožívám takovou sebereflexi. Dívám se zpět na svůj život, na věci, které jsem se naučil, věci, které jsem udělal. Věci, které jsem neměl dělat, chyby, které jsem udělal. Vztahy, které jsem získal, i vztahy, které jsem ztratil, lidé, kteří jsou mi teď vzdálení.
Při konečné analýze jsem zjistil, že jsou věci, které jsem měl udělat, věci, které jsem neměl dělat, věci, které jsem měl udělat jinak, věci, které jsem mohl udělat lépe. Tomu rozumíme všichni, můžeme to všichni dosvědčit.
Ale přišel jsem i na to, že existují věci, které jsou zcela mimo mou kontrolu, prostě se ode mne očekávalo, jak na danou situaci budu reagovat. Myslím, že někdy jsem reagoval správně, jindy pravděpodobně nesprávně.
Když se dívám zpětně na všechny ty věci, prožívám, že docházím k závěru určitého cyklu v mém životě. Nemůžu vysvětlit, proč se tak cítím, tento cyklus by se dal charakterizovat jako cyklus učení životem. Když se blížím ke konci toho cyklu, oceňuji dvě velmi důležité věci.
Za prvé, nepošpiňuju to, odkud jsem přišel, a věci, kterými jsem prošel, ať už dobré nebo špatné. Všechny tyto věci mi pomáhaly utvářet do podoby toho, kým jsem dnes.
Apoštol Pavel o tom mluví takto:
- Víme, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.
- Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími (Ř 8, 28 – 29).
- Když jsme tedy připodobňováni podobě Jeho Syna, znamená to, že jsme tvarováni a obrušováni a ty věci se musely stát. Kdo může říci, že když nás Bůh tvaruje a utváří, dělá to špatně, používá špatné metody? Například jsem se naučil mnoho věcí v církvi. A přišel jsem na to, že hodně věcí, které jsem se zde naučil, jsou dobré. Některé nebyly, ale i tak věřím, že Bůh si použil tu zkušenost, aby mě naučil mnoho věcí, a to mě dovedlo do bodu v životě, kde právě jsem.
Druhá věc, kterou jsem zjistil, souvisí s tou první. Na konci jednoho cyklu je začátek nového cyklu. A v tom novém cyklu budu vyzýván k tomu, abych používal to, co jsem se naučil v tom prvním.
Jen proto, že jsem v tom prvním cyklu zjistil, že některé věci byly špatně, nezahodím to, co jsem se naučil. Nezahodím ty zkušenosti. Budu z nich shromažďovat, budu používat to, co jsem se naučil, budu tyto věci aplikovat i v tom příštím cyklu.

Protože i v něm budu čelit výzvám.
Nemyslím si, že jsem jediný, kdo tímto prochází.
Jsou to myšlenky, pocity. Mám dojem, že v církvi je hodně lidí, kteří cítí totéž. Cítí, že v budoucnu nastanou změny, cítí, že vane vítr změny.
Když říkám změna, nemyslím tím, jak to vnímají lidé. Ale myslím věci, které Stvořitel již ustanovil, a my vcházíme a dospíváme do té doby, vhodné na to, aby se tyto věci staly.
Možná se všichni blížíme k závěru jednoho cyklu a připravujeme se na to, že vstoupíme do dalšího. Je to jako porodní bolesti, které zažívá nastávající matka. Nejdřív jsou daleko od sebe, nemusí být až tak intenzivní.
Ale když se blíží porod dítěte, tyto bolesti jsou stále intenzivnější a jsou častější, přicházejí v cyklech.
Mezitím buďme povzbuzeni tím, že sloužíme Tomu, který má všechny věci pod kontrolou. Na jednu stranu mám pocit, že vstupuji někam do tmy, nemám nejmenší tušení, co se bude dít, nevím, jak to bude, všechny ty otazníky mám, ale vím, že On je svrchovaný a že nás povede a provede pouze těmi věcmi, které jsou v našem nejlepším zájmu. To nyní v životě prožívám a doufám, že moje myšlenky mluví i k vám.

Bill Cloud, Shoreshim (Kořeny) Ministries, Tennesee / USA

Báť sa – pozitívny pohľad

Keby nám niekto položil otázku, ktorý z dvoch citátov Biblie je nám milší: „Dúfajte, ja som, nebojte sa!“ alebo „Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu!“, myslím, že väčšina bude naklonená pracovať s prvým citátom. Pán Ježiš veľmi dobre vnímal, ako strach a úzkosť obmedzuje učeníkov, preto ich opakovane povzbudzuje, dodáva im odvahu: „Čo sa bojíte, ľudia malej viery?“; „Dúfajte, ja som premohol svet...; „Vstaňte a nebojte sa!“ Ale na druhej strane nás Božie slovo preberá a chce, aby sme sa zorientovali vďaka pozitívnemu zážitku strachu: „Boj sa Boha!“; „Nech sa bojí Hospodina celá zem“; „Vy, ktorí sa bojíte Boha, počujte...“
Človek nie je dosť múdry. Život, najcennejší dar, miluje nadovšetko, ale dokáže ho aj zbabrať a úplne premárniť. Je slobodnejší viac ako kedykoľvek v minulosti, ale robí množstvo zlých rozhodnutí. Dar života si kradmo uchmatne, ale múdrosťou Darcu pohŕda. Bláznivo sa vymedzuje voči Stvoriteľovi a Darcovi života, je presvedčený, že si poradí sám. Prostredie, v ktorom sa pohybuje, je bohaté na množstvo povrchných informácií, zaostrených na momentálny zážitok sebeckého dobra. Rýchlosť, akou sa informácie v globálnom, digitálnom svete získavajú, je šialená. Deň čo deň je človek ohlupovaný novými, strhujúcimi zážitkami a obrazmi. Väčšinu z nich rozširujú ľudia s nevyriešenými problémami a tragickými životnými príbehmi. Projekty Babylonskej veže sa dodnes opakujú v živote jednotlivcov aj celých spoločností.

„Boha sa boj,“ je jednou z najdôležitejších výziev, lebo bázeň je počiatkom múdrosti. Tej múdrosti, s ktorou sa človek nerodí, ani ju nezíska absolvovaním univerzity. Len ten, kto vykročí cestou bázne, môže napĺňať svoj život múdrosťou od Hospodina. Tou múdrosťou je milosť pre život v láske. Radi o láske hovoríme, snívame, aj sa tešíme z chvíľkových zážitkov lásky. Avšak láska je hodnotou celého života, hodnotou živej viery v Boha – Boh je láska! Pán Ježiš nám zanechal upozornenie: „... bude rozmnožená neprávosť, ochladne láska mnohých“ (Mt 24, 12). Ak začína láska v našom srdci chladnúť, musíme sa vždy včas zastaviť a vyznať neprávosť, s apoštolom Pavlom zažiť hĺbku zodpovednosti, ku ktorej sme vedení bázňou pred Bohom: „Preto zohýnam kolená pred Otcom, od ktorého má meno každý rod na nebi i na zemi, aby vás podľa bohatstva svojej slávy posilnil mocou skrze svojho Ducha na vnútornom človeku a aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach, aby ste tak zakorenení a upevnení v láske mohli so všetkými svätými pochopiť, aká je to šírka, dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje poznanie, a tak aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou“ (Ef 3,14 – 19).

J. Stupka

Zásluhy patří komu?

Když jsem byl ještě malý, už jsem mohl chodit do výborné nedělní školky. A často mne rodiče brávali sebou i do běžných bohoslužebných shromáždění pro dospělé. Protože jsme tehdy žili v Polsku, bylo kazatelovo kázání vždy buďto v polštině nebo v němčině. Bylo to ještě ve dnech míru, před druhou světovou válkou. Jako dítě jsem vážnému, hutnému kázání sice ještě nerozuměl, ale vycítil jsem, že kazatel mluví o něčem vážném. A pozoroval jsem na tvářích posluchačů velkou soustředěnost, téměř bázeň. Tato jejich vážnost mi byla potvrzena, když po kázání nastala chvíle společných hlasitých modliteb, jak je u baptistů zvykem. Shromáždění povstalo a lidé se začali hlasitě modlit k Bohu. A to s takovou horlivostí a zápalem a i velkým počtem, že mnou to přímo zachvělo. Jako by mnou hýbalo nějaké vodstvo velké, silné řeky. V mé mysli se pojednou usadila velká, silná myšlenka, mocné rozhodnutí: „ Až budu velký, tak se chci také takto modlit k Pánu Ježíši, o němž jsem už hodně slyšel!“
Nyní, už jako dospělý věřící vidím tolik důvodů k modlitbám nejen prosebných, ale i díků činícím, že mne to až zneklidňuje. Dobrota, zřetelně plynoucí z množství Jeho darů, až svírá moje citlivé svědomí. Jak mohou naše ústa ještě mlčet?! Boží zásluhy jsou nebetyčné a až do nebe sahající!
Doba adventní, doba vánoční a doba daru nového roku. Jakým mocným unisónem nás přeci k tomu volají. Jak důrazně to činí čas nového roku, ve kterém se niní nacházíme. Z čeho se skládá? Skládá se z pouhého času, a ten je složen ze samých vteřin a vteřinek!
Dar času. Mezi lidmi je známé „bledé“ úsloví, že čas jsou peníze. Český básník Jan Neruda zde poznamenal: „Čas že jsou peníze? Nikoliv! Peníze se nerovnají času! Bez peněz se dá vždy ještě mnoho udělat, ale bez času už nic!“ Každé naše hnutí je spojeno s časem. Bez času k životu už nic nevykonáme, ruce se už nepohnou, už neučiníme ani krok, všechna aktivita se skončila.
Boží dar času je velmi významný! Jak to řekl žalmista? „ Bože, v rukou tvých jsou časové moji“ (Ž 16, 31), Bible kralická.

R. Novák

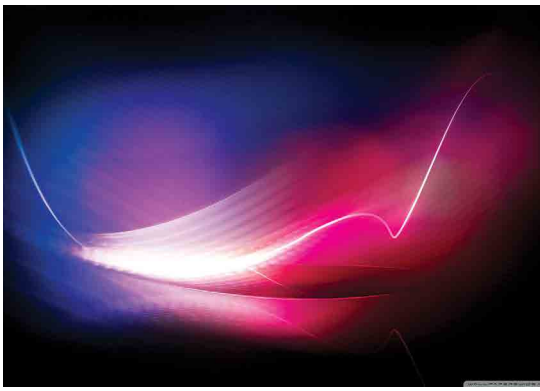

Vidíme jen náznak věcí

Moc ráda sedím ve vlaku u okna. Mám tak možnost pozorovat krajinu ubíhající za oknem. Stromy, keře, bíle rozkvetlé misky černého bezu, červené vlčí máky nebo narůžovělé květy šípku. Jak vlak nabírá na rychlosti, nestačím už sledovat květy a listy stromů dopodrobna. Vlak letí a nakonec se ze všeho stanou jen barevné linie zelené, červené a bílé. Ale když vlak zastaví, vidím zas už všechny drobnosti. A tak je to i s námi. Čím rychleji prolétáme svým životem, tím méně podrobností vidíme, až nám všechno splyne v jeden vánek. Představuji si, kdyby tak vlak jel ještě rychleji, viděla bych jenom náznak věcí a na vině je rychlost. Život je v dnešní době tak rychlý, že nestačíme pozorovat všechny jeho drobnosti, které mohou být důležité. Vše mi splývá, jen proletím kolem a možná se kolem mihnou i věci, které by mi neměly uniknout. Vím, že bych měla zpomalit, abych viděla zřetelněji, ale většinou to neudělám. Pán Bůh nás však stvořil tak, že s přibývajícími léty naše tělo stárne a nakonec nás donutí zpomalit. Pán Bůh má veškerou moudrost a je milosrdný. Počítá s námi, i když vidí naše nedokonalosti a chyby, má s námi trpělivost, když vidí naše zpomalení způsobené věkem, že už nejsme tak výkonní, jak tomu bylo dříve.
V Bibli je napsáno, že zde, na zemi, vidíme jen náznak budoucích věcí, ale až budeme tam, u Pána, budeme vidět opravdově, tak... jak věci jsou. V Žalmu 103, 5 se píše, že jsme jen vánek, který se objeví a zase zmizí. Představuji si to jako velmi rychlou jízdu, kdy nám všechno stvoření, jak je dosud vidíme, splyne v jedno. Nakonec se zastavíme a budeme doma, u Pána Ježíše. Tam už nebude žádný spěch a chvat. Tam už v klidu spočineme napořád. Kéž bych se zklidnila už zde na zemi, abych mohla lépe vnímat to, co mi dnes chce Pán Bůh říci.
Co pro to mohu udělat, je studovat Boží Slovo a prosit Pána Ježíše Krista o nové srdce plné Jeho pokoje.
To mi tento svět nikdy nemůže dát. Proto toužím být v Pánově blízkosti každý den.

Marie Horáčková

Československá baptistická konvence v USA a Kanadě

Rodná zem je místo, kde určitá skupina lidí sdílí společnou historii a má hlubokou kulturní asociaci, zeměpisnou oblast, ve které se formuje specifická identita.
Není nic dražšího než domov. Násilný odchod z vlasti bez možnosti návratu je velmi krutá forma trestu.
Lidé se rozhodují k emigraci z několika důvodů. Některé se týkají náboženské, politické nebo ekonomické svobody. V případě Čechů a Slováků hlavním důvodem byla svoboda vyznání. Na druhém místě to byly důvody politické, na třetím existenční. Říká se, že na světě snad není země, kde by nežili Češi a Slováci.
První zmínka o emigraci z Čech do Severní Ameriky je z první poloviny 17. století, po prohrané bitvě na Bílé hoře v roce 1620. Touto bitvou je označován počátek pronásledování protestantů a ztráty národní nezávislosti.
Po té následovala rekatolizace Čech a Moravy. Císařský patent z roku 1627 nařizoval přijetí katolické víry anebo vystěhování. To způsobilo hromadný odchod z českých zemí. Celé rodiny uprchly do různých evropských států a také do Ameriky. Odhaduje se, že v té době opustilo svou vlast 150 000 až 200 000 českých protestantů, mezi nimi i významná osobnost, učitel národů Jan Ámos Komenský.
Prvním známým českým emigrantem do Ameriky byl Augustine Heřman (1621–1686), český šlechtic, který přišel do New Yorku v roce 1633. Hrabě Móric Beňovský (1746–1786), král Madagaskaru, byl prvním Slovákem, který přišel do Ameriky v roce 1785.
Masová emigrace do Ameriky, z politických důvodů, se datuje do 19. století. Krátce po příchodu do Ameriky Češi i Slováci vydávali své noviny, knihy a zakládali vlastní školy.
Největší středisko Čechů se nacházelo v Chicagu, v Illinois, a střediskem Slováků byl Pittsburgh v Pennsylvanii. Podle sčítání obyvatel v USA z roku 1990 jsou druhou největší částí slovanských etnických skupin Slováci. V současné době žije ve Spojených státech 797 764 lidí slovenského původu. Sčítání obyvatel v USA z roku 2010 uvádí, že 1 533 826 Američanů je původu českého anebo má původ částečně český, a dalších 441 403 lidí uvádí své předky Čechoslováky.
Baptistická práce mezi Čechy a Slováky v Americe začala v roce 1887. První český baptistický sbor v Chicagu, v Illinois, se stal kolébkou česko-slovenské misijní práce. Bohoslužby zahájil v neděli 8. ledna 1888 kazatel L. Lany, misionář pracující mezi Čechy, a 3.února 1888 bylo šest lidí pokřtěno na vyznání své víry v Pána Ježíše Krista.
V průběhu roku bylo pokřtěno dalších dvanáct lidí a skupinka se rozrůstala. Po dvou letech se kazatel L. Lany vrátil k práci mezi emigranty na ostrov Ellis, vstupní brány do USA.
Kazatel Prvního německého baptistického sboru v USA Jacob Meier navázal kontakt s kazatelem Jindřichem Novotným z Prahy ohledně misonáře. J. Novotný doporučil Jana Kejře, českého kolportéra Biblí. J. Kejř nabídku přijal a službu započal 5. února 1891.
Čeští a slovenští baptisté hledali příležitost ke sjednocení. V roce 1902 kazatel Prvního českého baptistického sboru Václav Králíček navrhl společné shromáždění v Chicagu. V Den díkůvzdání v roce 1909 se pod jeho vedením sešla první Slovanská baptistická konvence *(z latinského conventio, shromáždění, dohoda - pozn. redakce).*
Mezi delegáty byli přítomní také kazatelé a laičtí pracovníci polských baptistických sborů. Za účelem organizace konvence zvolila z řady kazatelů čtyři vedoucí pracovníky: kaz. Václava Králíčka prezidentem, kaz. Matthiase Steučka viceprezidentem, kaz. Karla Střelce zapisovatelem a kaz. Václava Hlada pokladníkem. Tři roky na to, na konvenci v Poundu, ve Wisconsinu, z rozhodnutí členů konvence se polští a českoslovenští baptisté rozdělili. Následkem toho byla Slovanská baptistická konvence rozpuštěna a okamžitě ustanovena Československá baptistická konvence v Americe. Sešla se v následujícím roce 1913 v Creightonu, v Pennsylvanii, a od té doby se každým rokem schází pravidelně. V počátcích konvence byla většina úsilí a činnosti zaměřena na církevní zájmy: zakládání společenství a upevňování vztahů mezi kazateli, rozvoj misijní práce, organizování sesterských dobročinných kroužků a mládeže, řešení teologických otázek a spolupráci ohledně finančních záležitostí. V dalších letech konvence povolala a vyslala misionáře do Československa a jiných zemí, a vždy hledala další cesty k podpoře misijních organizací v zahraničí. Záhy konvence pocítila potřebu vlastního sdělovacího prostředku mezi členstvem, a tak založila vydavatelství. Po mnoho let se konvenční časopis jmenoval *Pravda a Slavná naděje*. V současné době časopis vychází každé tři měsíce a nese název *Glorious Hope/Slavná naděje*. V nejtěžších letech komunistického režimu v Československu, kdy politická nekompromisnost znemožnila kontakty s rodnými zeměmi ve střední Evropě, se konvence zaměřila na Haiti a podporovala evangelizaci a zakládání sborů v této karibské oblasti. Slovanské země však nikdy neupadly v zapomění.
V letech 1970 –1980 se konvence opět navrátila ke své první lásce v podpoře šíření evangelia v Československu, tentokrát prostřednictvím rozhlasové stanice Trans World Radio (TWR) v Monte Carlu. Později, v roce 1993, na 84. konvenci v Minnitonasu, v Manitobě, přesunula podporu rozhlasové stanice TWR přímo Jednotě baptistů v Česku a na Slovensku. Od roku 1994, na základě návrhů vedení slovenských a českých baptistů, je zasílána každým rokem finanční podpora střídavě na Slovensko a do Česka.
V létě v roce 1997 navštívili prezident a tajemník Československé baptistické konvence, spolu s představiteli Jednoty baptistů, kazatele a sbory v České republice a na Slovensku za účelem dalšího upevnění dlouhodobých vztahů s tamními bratry a sestrami. V roce 1997 se pouze šest sborů hlásilo k Československé baptistické konvenci. Tři jsou v Kanadě: První český baptistický sbor v Minitonas, MB, Československý baptistický sbor v Torontě, ON, a Baptistický sbor milost ve Windsoru, ON.
Další tři jsou ve Spojených státech: Baptistický sbor na Scrantonově ulici v Clevelandě, OH, Baptistický sbor v Hatch Hollow v Union City, PA, a První baptistický sbor v Campbellu, OH (nyní Christ Community Church in Campbell, Ohio).
Většina dalších sborů patřících do konvence se připojila k větším státním a oblastním baptistickým tělesům jak v USA, tak i v Kanadě. V některých případech došlo k takovým demografickým změnám, že se k českému nebo slovenskému původu již nehlásí a ani o to nemají zájem. Některé dřívější sbory konvence se rozpadly, několik se rozhodlo zrušit členství a jít svou vlastní cestou. V červenci v roce 2010 ukončil svou existenci také torontský sbor a budova kostela byla upravena ve stylu bytových jednotek. (Tento nový trend postihl řadu protestantských kostelů v Torontě). Československá baptistická konvence USA a Kanady udržuje stále vztahy s českými a slovenskými baptisty, o čemž svědčí vzájemné návštěvy představiteltů obou stran (br. kazatel Jan Titěra s manželkou Věrou, kazatel Milan Kern s manželkou Ivou, prezident konvence Stan Mantel s tajemníkem Darkem Sirackým v roce 2015), nebo misijní akce. Je třeba dodat, že kromě zmíněných sborů konvence zahrnuje mnoho lidí, kteří vyrůstali v Československém baptistickém sboru nebo je zaujal život a práce konvence z nejrůznějších osobních důvodů. Ve Spojených státech a v Kanadě je na konvenčním seznamu přibližně 800 adres.
Dá se říci, že dnešní konvence je charakterizována více osobními než sborovými svazky. Spolupráce, jednota, obecenství, poslání a společné dědictví jsou dnes pravděpodobně silnějším faktorem než kdykoliv předtím v celé historii konvence.

Nataša Laurincová

Časopisy

Prvním časopisem ve spojitosti s konvencí byl *Zora*, který vycházel jednou měsíčně ve slovenštině.
Bylo o tom rozhodnuto na Slovanské baptistické konvenci v roce 1912. Redaktorem byl zvolen Ján Kana.
Roční předplatné bylo 25 centů, do Evropy 35 centů. V roce 1919 časopis přestal vycházet. Téhož roku se členové konvence rozhodli vydávat měsíčník *Pravda*, který byl těsné spjatý s Československou baptistickou konvencí.
První číslo *Pravdy* bylo vydáno v dubnu 1920 Biblickým kroužkem československých baptistických sborů v Chicagu. Tento časopis převzala v roce 1922 Československá baptistická konvence. V roce 1927 měl časopis dvě sekce – slovenskou a českou. Ke spojení *Pravdy* a *Slavné naděje*, mezidenominačních novin redigovaných Dr. V.J. Vítou, došlo v roce 1929, a tak vznikl časopis *Pravda a Slavná naděje*. Svou sekci v konvenčním časopise mělo i mládežnické periodikum *(Konvenční záblesky* založené v r. 1939 a v r. 1941 nazváné *Náš úkol)*.
Několik redaktorů se vystřídalo a časopis dosáhl pověsti duchovního, vzdělávacího a informativního časopisu.
V roce 1974 byl z názvu vypuštěn výraz *Pravda* a časopis se začal jmenovat *Slavná naděje*. Bylo také rozhodnuto, že bude vycházet čtvrtletně a všechny náklady budou hrazeny konvencí.
Od roku 1977 *Slavná naděje* vycházela každý druhý měsíc. Titul *Slavná naděje* byl v roce 1979 upraven na *Glorious Hope – Slavná naděje*.
Po dobu své existence časopis prošel mnohými změnami.
V současné době vychází čtyřikrát za rok. *Glorious Hope – Slavná naděje* je misijním nástrojem Československé baptistické konvence v USA a Kanadě, spojující Čechy, Slováky a další Slovany po celém světě.

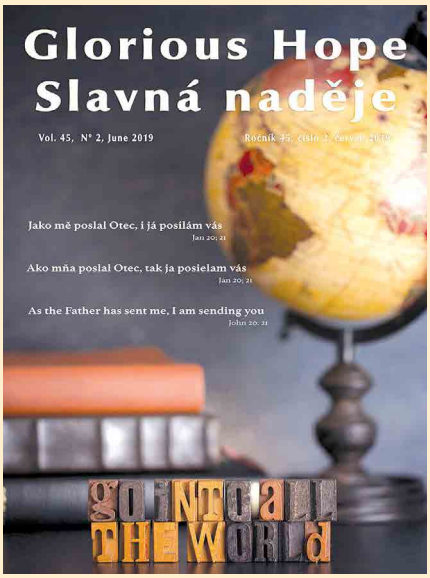

Nataša Laurincová

Kolportéři

Vzpomínejte na ty, kteří vás vedli... *„Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!" (Žd 13, 7)*

Část první

Nedávno jsme si připomínali sto let společné práce baptistů v Československu, v nově založené Bratrské jednotě Chelčického.
V historickém semináři jsme hovořili o růstu našich sborů i v těch nejtěžších obdobích v životě našeho národa. Uvědomili jsme si, že sbory rostly několika způsoby – vnitřní misií, činností misionářů ze zahraničí, příchodem reemigrantů... Významnou úlohu v šíření evangelia již od počátku měli také bratři a sestry, o kterých se moc nemluví. Možná, že se o nich vůbec nemluví. **Byli věrnými, a přitom mnohdy naprosto nepovšimnutými pracovníky na Boží vinici.**
Na koho myslím? Na kolportéry.
Profesor teologie James Isambard Packer ve své práci *„Evangelism and the Sovereignty of God"* (česky vyšlo jako *„Evangelizace a Boží svrchovanost")* vysvětluje, že veřejným hlásáním Ježíšova odkazu byli pověřeni všichni členové prvotní křesťanské obce – nikoli pouze apoštolové. Všichni členové prvotní církve se tedy zapojili do šíření evangelia na veřejných prostranstvích, na tržištích, od města k městu, dům od domu, od člověka k člověku.
Šíření psaného slova před vynálezem knihtisku bylo pochopitelně značně omezené, nicméně zmínky o předvoji pozdější systematické kolportáže lze nalézt v naší i světové historii. I když se jednalo spíše o šíření jednotlivých písemností. Můžeme zmínit například přelom 14. a 15. století, kdy čeští studenti především z teologické fakulty nedávno založené University Karlovy putovali do Anglie, aby získali opisy prací oxfordského teologa Johna Wicliffa a po návratu do Prahy tyto opisy šířili mezi Pražany. Jméno prvního kolportéra těchto Wicliffových spisů na území Čech zůstává zahaleno tajemstvím. Jmenovitě jsou však známi univerzitní studenti Mikuláš Faulfiš a Jiří z Kněhnic, kteří do Prahy přinesli několik Vicliffových knih. Pochopitelně, že k většímu rozšíření kolportáže došlo po roce 1440, po vynálezu tiskařského lisu a tedy knihtisku. Bylo možné šířit již mnohem levnější tištěné knihy. Během 15. a 16. století se formou kolportáže rozšiřovaly hlavně nejrůznější náboženské traktáty. Ovšem již v této době patřila práce kolportéra k činnostem náročným a nebezpečným. Náročným – to si umíme představit, nutnost nachodit pěšky mnoho a mnoho kilometrů, od domu k domu, od vesnice k vesnici, od městečka k městečku, od člověka k člověku – tak, jak to dělala prvotní církev. Ale šlo také o pronásledování kolportérů, protože podle mandátů platných v té době na území Čech mohl být kolportér „kacířských" knih vymrskán, ale také bez milosti utopen. Můžeme v této chvíli zmínit například šíření výtisků Bible kralické a další literatury Jednoty bratrské. Bratrská tiskárna nebyla úřady povolena, byla umístěna na utajeném místě (nejprve do roku 1503 v Litomyšli, od roku 1515 v Mladé Boleslavi, od roku 1562 v Ivančicích u Brna a od roku 1578 na tvrzi v Kralicích) a její výtisky byly považovány za kacířské.
V roce 1624 byl vydán pobělohorský rekatolizační patent, a tím byly postaveny mimo zákon všechny protestantské církve, a tím i veškerá nekatolická literatura.
A opět se setkáváme s „kolportéry", tedy s těmi, kteří přecházeli tajně hranice ze sousedního Saska, aby přinášeli do Čech evangelickou literaturu, a především tzv. hallské vydání kralického překladu Bible. Často tímto způsobem s knihami přicházeli čeští protestantští emigranti, jako třeba Václav Klejch (1678–1737) a Kristián Pešek (1676–1744). Pozvolné uvolňování občanských a náboženských svobod ke konci 19. století přineslo větší rozvoj kolportáže traktátů, knih, časopisů a také výtisků Bible, ke konci 19. století dovezených do Čech prostřednictvím biblických společností.
Pro mé dnešní téma je důležitým datem 7. březen roku 1804, kdy byla založena v Londýně „The British and Foreign Bible Society" (BFBS) – Biblická společnost britská (někdy britická) a zahraniční a o 61 let později, tedy v roce 1865 byla založena její pobočka v Praze, tedy přesněji řečeno, biblický sklad této společnosti. Hlavním posláním biblických společností – jak napovídá již jejich název – je **rozšiřování Pís-**

ma svatého všem národům, a to v jejich jazycích a nářečích. Jistě by bylo zajímavé hovořit o vzniku této společnosti na základě touhy jednoho patnáctiletého velšského děvčete vlastnit Bibli v rodném jazyce. To ovšem není dnešním tématem. Budeme se věnovat kolportérům českých Biblí a české duchovní literatury.

Jak už víme, v roce 1865 vznikla v Praze pobočka BFBS. Začátky její práce byly nesmírně těžké. Pobočka totiž nedostala knihkupeckou koncesi, což podle tehdejšího tiskového zákona znamenalo, že směla šířit pouze ty výtisky Bible, které pocházely z vlastního nákladu. Protože však české překlady Bible byly tištěny v zahraničí, byla prodejna na Václavském náměstí 778 (dnes je v těchto místech pasáž U Stýblů) označena pouze jako „Sklad Britské a zahraniční společnosti biblické". Za pět měsíců činnosti v roce 1865 bylo prodáno 11 429 výtisků Bible a Nového zákona. To se pochopitelně nelíbilo úřadům, proto byl sklad přestěhován z rušného Václavského náměstí do postranní Spálené ulice a později se musel ještě několikrát stěhovat.

Koncesi knihkupeckou získala BFBS až v roce 1869, kdy se společníkem stal i Karl Martin Stahlschmiedt, jehož jméno známe již v souvislosti s bratrem Jindřichem Novotným. Zprávy o činnosti pražské pobočky označují tehdejší šíření Bible v Čechách za obdivuhodné. Za zmínku stojí i případ, kdy bylo roku 1876 v několika posádkách kolportérům dovoleno navštívit kasárny, a mezi vojáky se tak prodalo 4000 výtisků Bible.

Už několikrát zaznělo slovo „kolportér, kolportáž". **Kdo je to vlastně kolportér?** Slovo pochází z francouzského slova „colporteur", což znamená „roznašeč". Toto slovo vychází z ještě staršího latinského výrazu „collum" a „portare" – vyslaný. Jednalo se o osoby roznášející nebo nabízející noviny a knihy, i když se někdy jednalo pouze o podomní sběrače předplatného. Kolportáž, tedy „roznáška", mohla být konána buď jako záležitost komerční, kdy ji vykonával pouliční prodejce, ale také jako zcela nekomerční záležitost, při níž byly kolportovány náboženské tiskoviny, časopisy a především Bible. Od samého počátku byla kolportáž v našich zemích řízena zákony, nejprve těmi Rakousko-Uherskými. Tisk knih a časopisů a jejich šíření bylo řízeno šestnácti monarchistickými zákony – povšimněte si jejich názvů: trestním zákonem z roku 1852, vojenským trestním zákonem z roku 1855, rakouským tiskovým zákonem z roku 1862, trestní novelou z roku 1868, trestním řádem pro řízení ve věcech tiskových z roku 1873, trestním zákonem uherským z roku 1914 a uherským zákonem o urážkách z roku 1914. **Ano, čtete správně, kolportáž se řídila trestními zákony.** Tyto zákony nahradily původní absolutistické zákony habsburské monarchie a byly přijaty po obnovení ústavnosti z roku 1860 a po vydání tzv. únorové ústavy v roce 1861. Jestliže hovořím o trestním zákonu a trestní novele, potom nás nepřekvapí, že **kolportéři byli často pronásledováni úřady, byly jim zabavovány Bible, časopisy a ostatní literatura, byli vězněni,** a i jinak pronásledováni. Novelizovány byly tyto zákony až po vzniku první republiky po roce 1918. I potom byla ovšem kolportáž přísně sledovaná. Vypovídá o tom například následující dokument, jeden z mnoha: Okresní soud v Jičíně vydal rozsudek, podle kterého byl „Walter Hoffmann, pastor, vinen, že dne 29. XII. 1923 rozdal různým osobám tištěné plakáty, tudíž tiskoviny, které se rozdávaly na veřejných místech, přispěv tak k vykonání trestného činu; ježto neměl zvláštního povolení bezpečnostního úřadu, tj. okresní správy politické, přestoupil tím tiskový zákon... a odsuzuje se k pokutě peněžní a v případě nezbytnosti k vězení a k náhradě nákladů řízení trestního." Zajímavé je např. ustanovení zákona 126/1933, které říká: *„Kolportovati tiskopisy, pokud jejich kolportáž není zakázána, smějí jen osoby, které dokonaly šestnáctý rok svého věku a jsou opatřeny všeobecnou občanskou legitimací nebo jiným průkazem totožnosti."* Kolportáž se také podle tohoto zákona nesměla provádět v blízkosti škol nebo kasáren. Pro kolportáž Biblí a duchovních časopisů byl důležitý §10 tohoto zákona, který stanovil: *„Neperiodickému tiskopisu rázu uvedeného v §2, odst. 1, který byl vydán v cizině, může ministerstvo vnitra odníti právo dopravy poštou a po železnici nebo zakázati jeho rozšiřování vůbec."*

Přes všechny těžkosti, nepřízeň úřadů a další překážky pracovala na našem území celá řada obětavých misionářů a kolportérů. Na následujících řádcích si můžeme přečíst jména některých z nich...

Můžeme říci, že prvním kolportérem na území Čech byl bratr **Adolf Weise**. Žil sice ve slezském městečku Voigtsdorf (ano, v tom Voigtsdofru, kde žil např. baptistický kazatel Gottwald a později i Magnus Knappe), byl však původem Čech. Roku 1844 se vydal jako právě vyučený hodinář – jak bylo tehdy zvykem – na zkušenou. Došel až do Berlína, kde se dostal do baptistického sboru, uvěřil zde a byl na vyznání víry pokřtěn. Po svém obrácení se r. 1848 bratr Weise vrátil domů jako kolportér Biblí a biblických traktátů. Dne 19. října 1848 došel z Voigtsdorfu přes Kladsko a další městečka do Šonova a do Broumova, kde vydával jasné svědectví a nabízel Bible, pochopitelně tehdy v německém jazyce.

I **Magnus Knappe** byl do určité míry kolportérem, protože přinášel na území Čech tolik žádané Bible a Nové zákony.

I **August Meereis** začínal svou činnost jako kolportér Biblí „Vídeňské biblické společnosti". V této chvíli chci připomenout také **Jindřicha Novotného.** Na jeho duchovní formování měl významný vliv východočeský kolportér „Biblické skotské národní společnosti" Jan Balcar, a také jeho setkání s Adrianem van Andelem, misionářem Svobodné skotské církve, který jej povzbudil ke studiu teologie a k zapojení do misijní práce.

Slavomila Švehlová

Pokračování příště...

Predvolebná výzva

Vážení pastieri, vedúci spoločenstiev, modlitebníci, Cirkev Ježiša Krista!

Dovoľte, aby sme Vás slovom Písma *Druhá kniha kroník 7, 14* srdečne pozdravili na začiatku roku 2020.

„a môj ľud, ktorý sa volá mojím menom, sa skloní a bude sa modliť, bude hľadať moju tvár a odvráti sa od svojich zlých ciest, ja vypočujem z neba, odpustím ich vinu a ich zem uzdravím."

Už dlhšiu dobu viacerí prežívame naliehavú potrebu zmobilizovať Cirkev k modlitbám v našom národe a postaviť sa proti zlu, ktoré sa v našej krajine rozmáha.

Vieme, že po Slovensku povstalo veľa modlitebných skupín, vzácnych modlitebníkov, a to je určite Božia odpoveď na túžby, ktoré vkladá do našich sŕdc sám Boh. S novým rokom vstupujeme do predvolebného obdobia a uvedomujeme si, že náš Boh nám dal do správcovstva túto krajinu a v nej aj našich spoluobčanov, ktorých máme milovať, pomáhať im a byť pre nich svetlom i soľou.

V uplynulom roku sme boli svedkami odkrytia mnohých klamstiev a nespravodlivostí páchaných v tejto krajine.

Prosíme, očistime si srdcia pred naším Bohom a volajme v pokání, aby sa nebeský Otec zľutoval nad našou krajinou a dal nám milosť pri nastávajúcich voľbách, nech našu krajinu spravujú ľudia zbožní, ktorí majú vo svojom srdci rešpekt a úctu voči zvrchovanému Bohu a Ježišovi Kristovi – nášmu Spasiteľovi a Záchrancovi. Prosíme Vás, drahí pastieri, vedúci spoločenstiev, ktorí ste vydali svoje životy do služby Najvyššiemu a Jedinému, ktorý má moc a právo na každú živú bytosť a všetko, čo nám dal do správcovstva, naliehavo vyzývajte našich bratov a sestry, aby sme sa pokorili, modlili a postili za našu krajinu. Chceme to urobiť spolu a tiež prakticky. Formulár, do ktorého sa budete môcť zapísať do nepretržitej 40-dňovej národnej modlitebno-pôstnej reťaze, so začiatkom 20. 1. 2020, nájdete na stránke **https://www.krestaniavmeste.sk/**

Modlitebná reťaz bude 24/40, rozdelená na 1 hodinové modlitby pre spoločenstvá, skupinky i jednotlivcov. Jednotlivé dni i hodiny po zaplnení formulára môžu byť ďalej vypĺňané i duplicitne. Prosíme Vás o šírenie tejto správy, sme nadšení, že sa môžeme i takto zjednocovať. Nech Vám náš nebeský Otec žehná! Ďakujeme za Vás, Vaše nasadenie za Božie kráľovstvo! Sme v tom spolu s Vami a žehnáme Vám v tom drahom a mocnom mene Pán Ježiš Kristus!

Za Správnu radu platformy Kresťania v meste
Rút Krajčiová, Bratislava

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky

Tento citát z Bible, z listu Žd 13, 8, byl mottem konference „100 let spolu". Jednotliví kazatelé se ve svých kázáních zaměřili na minulost, přítomnost a budoucnost Bratrské jednoty baptistů a to právě na pozadí tohoto nádherného zaslíbení, ujištění, že Ježíš Kristus je stálý, je neměnný.

Chci se nyní zaměřit přímo na osobu Ježíše Krista, v čem je konkrétně stejný, v minulosti, přítomnosti a v budoucnosti. Protože Ježíš Kristus to řekl v době svého pozemského života, za Jeho minulost budu považovat dobu před Jeho vtělením, za přítomnost budu považovat Jeho pozemské působení v lidském těle a za budoucnost veškeré období po Jeho nanebevstoupení. To znamená, že fakticky jde o minulost, přítomnost i budoucnost církve. Proberu to nyní ve třech oblastech.

1. Ježíš Kristus je stejný ve své lásce

Láska Ježíše Krista k nám sahá do samého prvopočátku, Pavel píše v Ef 1, 4 o našem vyvolení již před stvořením světa. Ono je to těžké k pochopení, ale jedno je jisté, že On opustil nebeskou slávu z lásky k lidem, aby hledal to, co zahynulo. Jeho působení zde na zemi apoštol Jan vyjádřil slovy: „Miloval své, kteří jsou na světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce (J 13, 1). Jeho láska nekončí, ale On se za nás přimlouvá u svého Otce (1J 2, 1).

Vrchol lásky Pána Ježíše vnímáme především v Jeho oběti za nás, vždyť On zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšní (Ř 5, 8), On si nás zamiloval jako první (1J 4, 10). Pro nás je velmi důležité pochopit hloubku Jeho lásky. Proto se Pavel modlil za efezské, aby poznali Kristvu lásku v její plnosti (Ef 3, 18-19).

Věřící je v pokušení v některých životních situacích pochybovat o neměnné lásce Ježíše Krista. Přichází nemoc nebo nějaký nezdar, neštěstí a ďábel se nám snaží namluvit, jakoby se Ježíšova láska umenšila, ale to není pravda. Také když upadneme do vážného hříchu, ďábel se nám snaží namluvit, že už nás Ježíš nemiluje, ale to není pravda. On se přece za nás přimlouvá u nebeského Otce, On hledá ztracené, i ty, kteří se od Něho lehkomyslně vzdálili.

Můžeme proto s jistotou tvrdit a můžeme se na to spolehnout, že Ježíš Kristus se ve své lásce k nám nemění, byl, je a bude vždy stejný ve své lásce.

2. Ježíš Kristus je stejný ve své věrnosti k nám

Věrnost je také projevem lásky, ale je to specifický projev, protože předpokládá vzájemný vztah, má to vlastně charakter smlouvy, závazku. Věrná osoba drží to, k čemu se zavázala, drží svůj slib. Boží věrnost vidíme zvláště na Jeho vztahu k Izraeli, tato věrnost Izraeli zůstává neměnná.

Věrnost Ježíše Krista můžeme vidět především na Jeho vztahu k církvi, ale také na Jeho vztahu osobně k nám. Apoštol Pavel píše: „Věrný je ten, který vás povolal" (1Tes 5, 24). Ježíš se zavázal pečovat o svou církev. Ale protože je to vzájemný vztah, také my jsme se zavázali Jej následovat a poslouchat. Ovšem, běžně mezi lidmi platí, že když jedna strana poruší smlouvu, tak druhá strana již není smlouvou vázána. Věrnost Ježíše Krista je jiná; Pavel píše: Jsme-li nevěrní, On zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe" (2Tim 2, 13).

Taková věrnost Ježíše Krista je naší velikou nadějí; protože On nám neodplácí podle našich skutků, On to s námi nevzdává, ale znovu a znovu se nad námi smilovává. Protože Ježíš Kristus je stálý ve své věrnosti; byl, je a bude.

3. Ježíš Kristus je stejný ve své moci

Jeho moc můžeme jasně vidět v dávné době, v době Jeho působení

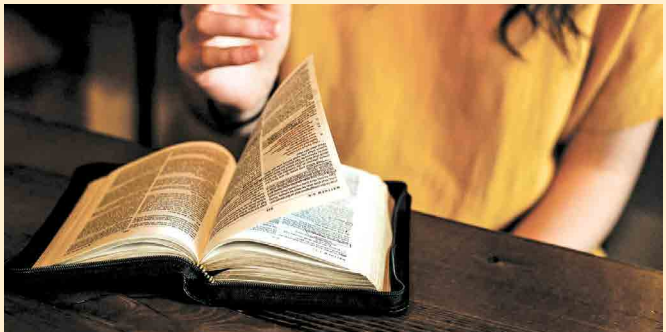

v lidském těle zde na zemi a také po Jeho odchodu ze země, i dnes.

V prehistorické době se moc Ježíše Krista projevovala tvůrčím stvořitelským způsobem. Ježíš Kristus byl u stvoření a Jan píše, že „Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest" (J 1, 3).

V době Starého zákona se Ježíšova moc projevovala skrytě, Izraelité neměli tušení, kdo je doprovází na poušti. Ale Pavel píše, že duchovní skála, která je doprovázela, byl Kristus (1K 10, 4).

V době, když Ježíš žil v lidském těle zde na zemi, konal mnoho mocných skutků, nad kterými lidé žasli. Evangelisté o tom podávají mnoha svědectví; On uzdravoval nevyléčitelné, vymítal démony, zázračně rozmnožil jídlo, ovládal přírodní živly. O tom jistě nepochybujeme. Ale co dnes? Mnozí křesťané se domnívají, že doba zázraků dávno skončila. Ale Ježíš těsně před svým odchodem ze země prohlásil: „Je mi dána všeliká moc na nebi i na zemi" (Mt 28,18). To nebylo prohlášení jen pro ten okamžik, ale Jeho moc je stálá, trvalá.

Věříme, že i dnes Ježíš Kristus koná zázraky? Na konferenci „100 let spolu" jsme slyšeli svědectví o jednom takovém zázraku, kdy dřívější předseda vlády v Etiopii, ateista, krutý a skorumpovaný muž, skončil pro své činy ve vězení a tam skrze zvláštní sny činil pokání a uvěřil v Ježíše Krista. Nejen v dávné minulosti pronásledovatel Saul, ale i dnes někteří uvěří v Ježíše Krista zvláštním způsobem, skrze sen, zjevení, uzdravení, apod. Mnozí křesťané také mají osobní zkušenosti s uzdravením nebo konkrétní pomoci v nějakém problému. Protože moc Ježíše Krista se neumenšila, to jenom my někdy uvažujeme příliš racionálně a věříme jen v míře pravděpodobnosti.

My potřebujeme ještě jiný druh zázraků, který možná není tak na první pohled evidentní, ale je nesmírně důležitý. Je to proměna našeho srdce, naší povahy, naší osobnosti. Pokud bychom spoléhali jen na výchovu, silnou vůli a jakousi duševní hygienu, tak brzy narazíme na strop svých možností. Ale Ježíš Kristus činí všechno nové a On může změnit i to, co je v lidských silách nezměnitelné. On svým dětem dává Ducha svatého, sílu k posvěcenému životu a k vítězství nad pokušením. Pavel píše: „Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá" (Ř 8, 8-9). Pavel nás vybízí: „Svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci" (Ef 6, 10).

Můžeme s jistotou tvrdit a můžeme se na to spolehnout, že Ježíš Kristus se ve své moci nemění, byl, je a bude vždy stejně mocný. Ježíš Kristus je stejný ve své lásce, věrnosti i moci, byl, je a zůstává stále stejný.

Milan Kern

„Z Božej milosti, nech sme ľuďmi nádeje“

Toto bolo heslo koncilu Európskej baptistickej federácie (EBF) v roku 2019, ktorý sa konal 25. – 28. septembra v Glasgowe, v Škótsku. Sloboda náboženského vyznania alebo viery bola kľúčovou témou tohto výročného koncilu a heslo zdôraznilo „impulzy nádeje“ v celom regióne.
Mnoho členských jednôt EBF pôsobí v krajinách, ktoré uplatnili reštrikcie na náboženskú slobodu, a táto skutočnosť bola reflektovaná aj na ostatnom koncile, kde tomuto problému boli venované dve plenárne zasadania a semináre. Prítomní mohli počuť svedectvá priamo od baptistov z postihnutých krajín ako Irak, Srbsko, Bulharsko a Ukrajina, ako aj od baptistických politikov, ktorí sa problematike venujú. Elijah Brown, generálny tajomník Svetového zväzu baptistov (BWA), ktorý je dlhoročným aktivistom v oblasti náboženskej slobody, priniesol do danej problematiky globálnu perspektívu.
Koncil prijal k tejto otázke novú rezolúciu „O slobode náboženstva alebo viery“, ktorá zdôrazňuje skutočnosť, že o túto problematiku majú baptisti trvalý záujem: toto je už piata rezolúcia k tejto téme v priebehu posledných dvanástich rokov a štvrtá za posledné tri roky.
Rezolúcie pomáhajú členským jednotám posilniť ich obhajobu a generálny tajomník Tony Peck povzbudzoval všetkých baptistov, aby sme vychádzali z nášho spoločného dedičstva a aktívne sa zasadzovali a zapájali do kampaní v týchto otázkach. „My baptisti nasledujeme Thomasa Helwysa (nášho zakladateľa) pri obrane slobody náboženstva pre všetkých.“ Dodal, že je prekvapujúce, ako niekedy „objavujeme najsilnejšiu nádej v Kristovi u tých, ktorí trpia pre svoju vieru“.
Druhá rezolúcia „O Klimatickej zmene“ bola prijatá na záver stretnutia, ktoré sa konalo v Škótsku v roku 150. výročia založenia Baptistickej únie Škótska. Rekordný počet delegátov, okolo 170, z viac ako 40 členských jednôt sa stretlo, aby hovorili o práci EBF, ktorá zasahuje okrem Európy aj Severnú Afriku, Blízky východ a Strednú Áziu.
Tohto roku bol na koncile zvolený a ustanovený aj nový prezident EBF brat Meego Remmel z Estónska, ktorý nastúpil po Jenni

Entrican z Veľkej Británie, ktorej sa skončilo jej dvojročné funkčné obdobie.
Významnou udalosťou bolo aj ukončenie prvého cyklu programu *Transform*, ktorý vychováva mladých vedúcich. Šesť mužov a päť žien sa zúčastnilo na tomto dvojročnom programe, ktorý ponúkol rast v kresťanskom učeníctve, charaktere a vodcovstve.
Českých a slovenských baptistov reprezentovali na koncile Pavel Coufal, Jan Jackanič, Diana a Shane McNary, Ruth Maďarová, Ján Szőllős a Benjamín Uhrin.
Texty rezolúcií v angličtine môžete nájsť na stránke EBF www.ebf.org .

Na základe článku P. Hobsona na stránke EBF pripravil J. Szőllős.

Otevřen nový sborový dům v Olomouci

Prostory v historické budově na rohu Litovelské ulice a třídy Svornosti prošly náročnou rekonstrukcí. Sbor BJB Olomouc zakoupil tuto budovu před třemi lety a v říjnu 2019 ji začal využívat jako sborový dům. Každou neděli se zde konají bohoslužby – dopoledne v českém a odpoledne v anglickém jazyce – v týdnu probíhají setkání se čtením Bible. Každý čtvrtek v sále zkouší pěvecký sbor Fusion, který má už nyní 50 členů a další zájemci o sborový zpět přibývají.

Zeptali jsme se kazatele olomouckého sboru bratra Petra Coufala: Co je Fusion?
„Jedná se o setkání mladých lidí. Kromě krátkého duchovního zamyšlení je toto setkání o hudbě a rozvoji hry na hudební nástroje. Sbor si sám vymýšlí aranže, například písničky, které mladí zrovna rádi poslouchají“.
Jak vypadal dům před rekonstrukcí?
„Když jsme přišli, našli jsme holé, mokré stěny. Celý objekt byl v naprosto dezolátním stavu. Vybydlený objekt jsme získali v pořadí od třetího majitele. Předchozí vlastníci sice měli s někdejším kinem rozmanité plány, měl zde být kulturní dům, fitness centrum, sklad sanitární techniky, ze všech ale nakonec sešlo. Dům nadále chátral.
V Olomouci jsme neměli vlastní prostory, sedmkrát jsme se stěhovali. Potřebovali jsme vytvořit domov, stálé zázemí pro společenství. Už jsme se nechtěli stěhovat z místa na místo, a proto jsme v roce 2016 zakoupili bývalé kino“.
Jaké máte s využitím prostor další plány?
„V prvním patře vznikly úpravami celkem čtyři místnosti. Sloužit budou nejen církvi. Od listopadu využívá část objektu rodinné centrum Provázek, které se přestěhovalo do sborového domu z dosavadního působiště ve Štítného ulici. Program má dopoledne. Prostory tak budou velmi dobře využity a nebudou ladem. Vítány jsou všechny maminky s malými dětmi.
Oprava, kterou sbor financoval z darů církve i jednotlivců, trvala bezmála dva roky. Bouralo se, posouvaly se příčky, objekt prošel kompletní rekonstrukcí. Na dokončení ještě čeká balkon v prvním patře, na němž budou ve dvou řadách umístěny dřevěné sedačky. Nejedná se o původní sezení z kinosálu. Podařilo se získat renovovaná sedadla z auly pražské univerzity. Tím se kapacita sálu se 180 místy zvýší o dalších 26 sedadel“.

Zdroj: *https://www.denik.cz/regiony/byvale-kino-lipa-po-promene-znovu-ozilo-podivejte-se-dovnitr-20191023.html* **(Redakčně upraveno)**

Oplatilo sa byť v Litoměřiciach

Fotoreportáž
Vladimír Malý

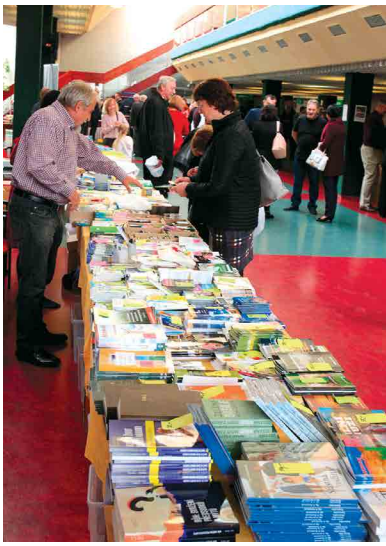

Tešil som sa na túto príležitosť z viacerých dôvodov. Mal som v srdci túžbu stretnúť sa s bratmi a sestrami, s ktorými sme sa pravidelne vídavali na celoštátnych konferenciách ešte za totality. Hoci sa mnohé naše hlavy postriebrili, bolo úžasné vidieť známe tváre a v rozhovoroch zaspomínať na spoločné stretnutia pri rôznych príležitostiach a pripomenúť si Božiu milosť a pravdivosť témy konferencie: ***Pán Ježiš je ten istý včera, dnes i naveky.***

Ten druhý dôvod bol duchovný obsah konferencie, ktorý nám priblížili slúžiaci bratia kazatelia. Kázne boli umocňované pestrou paletou chvál v podaní skupín z českých zborov a nezabudnuteľným vystúpením Jasu v zložení niekoľkých generácií. Doslova som bol unesený dynamikou programu v podobe video projekcie v pozadí a dokonalým ozvučením sály.

Trikrát sme mohli sledovať krátke zastavenia pri dôležitých míľnikoch storočnej histórie v podobe filmového pásu. Tým, že som si jednotlivé úseky odfotografoval, mohol som sa k nim vrátiť a spomínať na obdobie, ktoré si už pamätám. Ako chlapec si už spomínam na obdobie, keď boli zatknutí niektorí ľudia z nášho okolia a rodičia nám to aj vysvetľovali, ale vtedy som tomu nerozumel. Až neskôr som mohol pochopiť, že oni niesli pohanu a utrpenie pre Ježiša Krista. Veľmi milé spomienky mám na návštevu brata B. Grahama, Joni, Irwina a ďalších, s ktorými som sa mohol osobne stretnúť. Hoci pamäť slabne, tieto spomienky sa nedajú vymazať z pamäti. Útrapy z dlhého cestovania nezatienili skvelý zážitok a dobrý dojem z konferencie. Dúfam, že to nebola posledná spoločná konferencia, a túžim, aby sa jej odkaz neskončil len dobrými dojmami a spomienkami, ale aby som vedel napĺňať príkaz Pána Ježiša pre dnešok a očakávať Jeho zasľúbenia pre budúcnosť.

Vladimír Malý,
Miloslavov

PARTNERI V NÁDEJI – päť rokov v službe

Ak jazyk nie je zaznamenaný do podoby písmen, nie je možné preložiť žiadnu knihu, žiadnu učebnicu. A nielen to. Mnohé národy na svete si ani v 21. storočí ešte nemôžu prečítať príbeh o milosti – príbeh všetkých príbehov, v ktorom sa milujúci Boh skláňa k človeku, aby mu dal večný život, aby mu dal nádej!

Pred piatimi rokmi sme sa spolu s našimi besiedkarmi zapojili do jedného z projektov programu PARTNERI V NÁDEJI, konkrétne do modlitebnej a finančnej podpory misijného projektu pre jazykovú komunitu **OMBA** v Keni (OMBA je pseudonym, ktorý sa používa z bezpečnostných dôvodov). Ľudí v OMBE je približne 20 000. Väčšina z nich žije pod hranicou chudoby. Vyznávajú iné svetové náboženstvo ako kresťanstvo a nachádzajú sa v oblasti ohrozovanej teroristickou skupinou. Trpia hladom, nedostatkom vody a majú zle vybudovanú infraštruktúru vrátane vzdelávania. Projekt OMBA sa začal v máji 2013 otvorením malej súkromnej základnej školy. Vyučovanie v nej vedú miestni učitelia – kresťania. Škola je otvorená pre všetky deti od škôlkarov po 5. ročník bez ohľadu na kultúrne a náboženské pozadie. Personál školy tvorí trinásť ľudí a navštevuje ju stopäťdesiat detí, ktoré majú veľkú túžbu po vzdelaní. Poslaním projektu je tiež alfabetizácia a podpora vzdelávania nielen detí, ale aj dospelých. Každý štvrťrok ukončí štúdium čítania a písania alfabetizačnými skúškami aj cca sto dospelých. Všetky tieto aktivity projektu OMBA majú v dnešnej dobe migračnej krízy aj spoločenský význam, keďže zvyšovaním životnej úrovne miestneho obyvateľstva môžeme pomôcť ľuďom v komunite žiť vo svojej krajine. Táto komunita dostáva vďaka podporovanej miestnej škole nádej na lepšiu budúcnosť a vďaka prekladu Biblie aj možnosť hlbšieho pochopenia kresťanstva a rozvoja viery v Boha.

Projekt OMBA si získal v našom zbore už svoje pevné miesto a stal sa súčasťou pravidelných modlitebných aktivít, ale aj rôznych športových a predajných akcií s možnosťou získania finančných prostriedkov pre potreby projektu.

Každú prvú nedeľu sa s deťmi stretávame v besiedke na spoločných modlitbách, kde sa rozprávame o situácii v Keni a spoločne predkladáme pred Pána modlitebné potreby, o ktorých nám dnes už z Wycliffe Slovakia pravidelne píšu. Dnes sú ľudia z OMBY viac pripravení na evanjelium ako kedykoľvek predtým, a aj preto sme veľmi vďační, že Pán Boh naplnil jednu veľkú modlitebnú potrebu a pred časom bol ukončený a vytlačený preklad Novej zmluvy v jazyku OMBA. V oblasti OMBA dnes funguje šesť biblických študijných skupiniek a prebieha tiež lekárska misia. Ďakujeme za všetky svedectvá o Božej dobrote a láske, ktoré z tohto chudobného kúta sveta dostávame. Sú povzbudením a požehnaním nielen pre malých besiedkarov, ale pre celý cirkevný zbor. Učíme sa, ako byť v službe vytrvalí a ako môžeme mať zo služby požehnanie nielen my, ale aj naše okolie. Už každoročne v mesiacoch september a december organizujeme vo vestibule našej modlitebne s úmyslom finančne podporiť projekt OMBA jesennú a adventnú predajnú kampaň. Za dobrovoľnú cenu je možné si kúpiť niektorý z produktov domácej výroby (sušené aj čerstvé jablká, orechy,

bylinky, zaváraniny, sirupy, džemy, hríby, opekance, vianočné pečivo, vianočné dekorácie...), ktoré darovali naše sestry a bratia. O zber materinej dúšky, čistenie orechov, zber ríbezlí do džemu... sa vždy radi postarajú naši besiedkari. Postarajú sa tiež, aby predávané dobroty v stánku boli pekne zabalené, a takouto formou pridávajú svoju ruku k spoločnému dielu.

Sme vďační za všetkých, ktorí nás podporili či už donesením niektorého z produktov do predaja, alebo jeho kúpou.

Počas päťročnej služby sme s Božou pomocou zorganizovali štyri ročníky zimného (bežkárskeho) a štyri roč níky letného BEHU PARTNEROV V NÁDEJI. Tieto športové aktivity boli výnimočné tým, že každý odbehnutý kilometer bol finančne sponzorovaný a naším zámerom bolo motivovať hlavne deti k aktívnemu pohybu a zároveň im vytvoriť priestor na službu. Sme vďační za sestry aj za bratov, ktorí finančne podporujú tento spôsob služby a dávajú tak možnosť účastníkom vynaložené bežecké úsilie premeniť na peniaze pomáhajúce v OMBE.

Letný aj zimný beh sa uskutočňuje v priestoroch mestského lesoparku. Pre nedostatok snehu sme tento rok prijali ponuku mesta organizovať zimné podujatie na technicky zasnežovanej ploche s upravo-

vanou traťou v areáli plážového kúpaliska v Banskej Bystrici. Viacerí využili možnosť požičať si bežky, niektorí sa len učili bežkovať a zároveň sme mohli spoločne aj pomáhať. Je úžasné vidieť na tratiach bežať celé rodiny zložené aj z troch generácií... V organizačnej spolupráci BJB BB, CB BB, Evanjelického gymnázia BB, ZŠ Narnia BB, Wycliffe Slovakia a organizácie ZAaRES Banská Bystrica sa do behov každoročne zapojilo cca 250 bežcov (cca 200 detí), ktorí za dve hodiny behu spoločne odbehli cca 1500 km. Počas týchto akcií môžeme zažívať nielen radosť z pohybu, vzájomných rozhovorov, vytvárania nových priateľstiev a ekumenickej spolupráce, ale môžeme účastníkom tlmočiť svedectvá, modlitebné potreby a poďakovania od ľudí z OMBY. Finančne sme za toto obdobie podporili projekt OMBA sumou 15 000 eur.
Ako svedectvo o tom, že Boh koná v tejto veľmi chudobnej oblasti Kene a že naše modlitebné aj finančné úsilie pre misijnú podporu projektu OMBA má reálne výsledky, sme z rúk riaditeľa organizácie Wycliffe Slovakia Jara Tomašovského dostali jeden výtlačok prekladu Novej zmluvy v jazyku OMBA. Na nedeľných bohoslužbách sme tak spoločne mohli ďakovať nielen za preklad Novej zmluvy do jazyka OMBA, ale za všetky formy požehnania, ktoré za päť

rokov našej zborovej služby mohli v OMBE prijať.
Ďakujeme Bohu za svedectvá z tejto oblasti – ukazujú nám aj našim besiedkarom, že je dobré v službe vytrvať a pokračovať v nej.

Soňa Antalíková,
učiteľka malej besiedky BJB Banská Bystrica

Recenzia

Thomas R. Verny, M.D., Pamela Weintraubová – **Rodičovstvo od počatia.** Čo by ste mali vedieť o svojom očakávanom a narodenom dieťati, Vydavateľstvo Pozsony/ Pressburg/ Bratislava – Peter Rašla, 2019, ISBN 987-80-85474-58-9
Knihu píše MUDr. Thomas R. Verny (kanadský psychiater a psychológ), rodák z Bratislavy, ktorý je popredným odborníkom zameraným na vplyvy prenatálneho a perinatálneho prostredia na rozvoj dieťaťa. Pôsobí na Santa Barbara Graduate Institute v štáte Kalifornia.

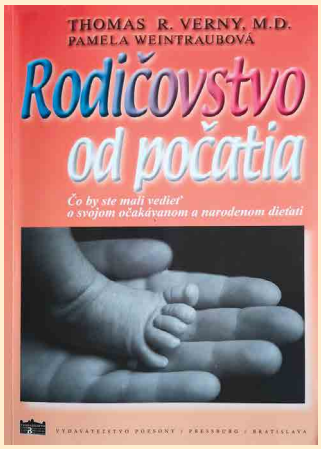

Knižka na 290 stranách poukazuje na zistené fakty, že mozog dieťaťa je stvárňovaný jeho prostredím už od momentu počatia. Poukazuje na to, že nejde len o zhluk buniek, ktoré nemajú žiadnu hodnotu. Bunková biológia odhaľuje, že niektoré formy vedomia – ako elementárne uvedomovanie si sveta mimo seba – existujú už od najranejších dní ich života v maternici. Žena ovplyvňuje vývoj plodu nielen tým, ako sa stravuje alebo či sa vyhýba alkoholu, drogám a cigaretám, ale aj tým, ako sa správa, vníma, aké má pocity a myšlienky. Či je v pokoji a prežíva radosť, alebo má strach, stres, depresie, prežíva úzkosť. Na dieťa má obrovský vplyv, či je počaté v láske, zhone, nenávisti, či je chcené alebo nechcené. *„Pocity a prežívanie matiek, ako aj ich nálady sa vďaka hormónom a neurotransmiterom, ktoré kolujú v krvnom obehu matky, cez placentu prenášajú do vyvíjajúceho sa mozgu nenarodeného dieťaťa. Dlhotrvajúce vystavovanie dieťaťa stresovým hormónom, vrátane adrenalínu a kortizolu, pripravuje jeho rozvíjajúci sa mozog na to, aby celoživotne – aj keď to nebude potrebné – reagovalo formou „útok alebo útek". Na druhej strane, ak v živote matky prevažovali radosť a láska, spôsobuje to, že endorfíny a neurohormóny, ako je oxytocín, zaplavujú rozvíjajúci sa mozog dieťaťa a vyvolávajú v ňom dobré pocity, čím ho pripravujú na celoživotný pocit spokojnosti."*
Zodpovednosť je naozaj obrovská. Predpokladalo sa, že ženské vajíčko hrá pasívnu úlohu – prijme „víťaznú" spermiu. Výskumy však poukazujú na to, že ženské vajíčko je aktívny hráč v hre o pohlavie dieťatka – dovnútra sa dostane len tá spermia, ktorej sa vajíčko samo otvorí, prijme ho do seba. Tak, ako sa dvaja podieľajú na splodení dieťaťa, aj to, ako sa otec správa k budúcej matke, aké jej vytvára prostredie a ako komunikuje s dieťaťom v jej brušku, má vplyv na vývoj plodu. Zaujímavé sú zistenia o prenatálnej pamäti dieťaťa – teda, že dieťa si pamätá svoju existenciu a zážitky už od maternice a tieto zážitky ho podvedome ovplyvňujú počas celého života – hoci si na ne nevie spomenúť – sú tam a robia z neho človeka, ktorý sa nejako správa a cíti.
Zaujímavé je tiež, že dieťa si pamätá nielen hlasy, ale napríklad aj hudbu, ktorú počulo v maternici. Detičky sa vo výskume pri známej melódii upokojili a načúvali. Dozviete sa tiež, ako má depresia matky vplyv na vývoj dieťaťa a ako ho to predurčuje k psychickej nestabilite, ako mu môže spôsobiť trvalé psychické poškodenie, alebo mu môže znížiť IQ. Dozviete sa tiež o výskumoch, ktoré poukazujú na súvislosť s vysokou hladinou stresu u matky a sexuálnej orientácie dieťaťa. Kniha tiež vo svetle poznatkov zdôrazňuje potrebu mať správne motívy pre počatie dieťaťa, poukazuje na to, že dieťa by mali ideálne počať ľudia, ktorí žijú ekonomicky, sociálne a psychicky stabilne.
V hre je totiž naozaj veľa: *„Rané skúsenosti dieťaťa vo veľkej miere rozhodujú o architektúre mozgu a o povahe, ako aj o rozsahu schopností dospelého človeka."*
Vrelo odporúčam, aby si túto knihu prečítal každý, kto sa chce stať rodičom. Informovanosť totiž zaručuje lepšie výsledky.

Ráchel Orvošová

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 03 2020 – ...Prečo ostať slobodný?	Uzávierka 10. 1. 2020
Číslo 04 2020 – ...Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom? Veľká noc	Uzávierka 10. 2. 2020
Číslo 05 2020 – ...Prečo byť spolu a nielen vedľa seba?	Uzávierka 10. 3. 2020
Číslo 06 2020 – ...Prečo viac generácií spolu?	Uzávierka 10. 4. 2020

SLUŽBA

- *nám umožňuje objavovať a rozvíjať naše duchovné dary (1 Kor 12).*
- *nám umožňuje zažiť zázraky (Ján 2).*
- *umožňuje nám zažiť radosť a pokoj, ktorý pochádza z poslušnosti (1 Pt 4, 10 – 11).*
- *pomáha nám viac sa podobať Pánovi Ježišovi. Keď sa prestaneme zameriavať na seba a začneme si všímať druhých, budeme môcť vidieť ostatných, tak ako ich vidí Pán Ježiš, a my v nich začneme vidieť Pána Ježiša (Mt 25, 40).*
- *posilňuje našu vieru. Keď opustíme svoju komfortnú zónu, Boh nám zjaví nový potenciál v nás a v cirkvi.*
- *umožňuje nám zakúsiť Božiu prítomnosť novým spôsobom. Povzbudenie a uzdravovanie idú ruka v ruke. Keď povzbudzujeme ostatných a oni nachádzajú uzdravenie, sme aj my sami povzbudení.*

Služba nás spája s inými kresťanmi,
ktorí nám pomáhajú nasledovať Pána Ježiša, keď pracujeme bok po boku.
Toto je Boží plán toho, ako má Cirkev pracovať
Heb 10, 24 – 25.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Ján Kováčik.
Foto: © choreograph /evanto a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.